

Mai Ly 3

Việt Dương Nhân

Chương 1

Ly Hương

Sau khi Mai Ly được Jean-Jacques cưới và đồng thời nhìn nhận Hữu Trí và Mai Tâm. Xem như nàng đã thắng cuộc. Nàng trở về với bốn phận làm vợ, làm mẹ. Nàng bắt đầu đi học đánh máy, kế toán, cắm hoa, tiếp tân, gia chánh và tiếp tục học Pháp văn tại Trung Tâm Văn Hóa Pháp. Thường ngày Mai Ly đi học Jean-Jacques bảo chú Tùng tài xế đưa rước. Cuộc sống của Mai Ly thật là sung sướng và sang cả.

Bây giờ Mai Ly được hai mươi lăm tuổi, dáng vóc vẫn còn hấp dẫn nên những ong bướm dập dìu trên chóc. Vì thế mà J.J. ghen dữ lắm. Chàng muốn chú tài xế đưa rước và gián tiếp theo dõi nàng. Nhưng tâm tánh của Mai Ly không thích bị ràng buộc. Hễ nàng thấy J.J. vui vẻ thì nàng hay năn nỉ xin J.J. tặng cho một chiếc xe đạp. Nàng xin riết rồi J.J. phải chịu ý nàng. Có chiếc xe đạp Mini màu xanh mạ non hiệu Peugeot, Mai Ly tha hồ rong chơi mà không bị ai theo dõi đợi chờ.

*

Mấy năm êm đềm...

Rồi đến biến cố ngày 30 tháng 4 năm 1975. Khoảng giữa tháng mười một, Mai Ly cùng các con cuốn gói theo chồng hồi hương về Pháp. Gia đình nàng cư ngụ tại Paris quận 15. Nàng sống êm đềm với J.J. được hai năm. Sau đó, nàng nhập cuộc với những văn-nghệ-sĩ để lo tổ-chức văn nghệ giúp vui đồng bào Tị Nạn. Vì nàng không thể làm ngơ an hưởng sung sướng được, nên bung ra phụ giúp Thuyền-Nhân trong những trại Tị-Nạn ngoại-ô Paris. Rồi đi họp hội, tập tuồng nên thường về nhà rất khuya. Mới đầu J.J. còn chịu theo ý Mai Ly, chàng thường đưa rước nàng mỗi khi về quá khuya. Nhưng sau đó, J.J. không chịu nổi nữa. Nên hai vợ chồng thường gây gổ với nhau. Một hôm J.J. nói :

- Hồi còn ở bên Việt Nam tâm tánh của em 50% Việt, 50% Tây. Bây giờ qua đây, em tới độ 200% Việt Nam làm sao anh chịu nổi ?

Mai ly ương ngạnh trả lời :

- Chịu không nổi thì anh cắt đi (te tires).

Mai Ly thật là một thiếu phụ quá nông nổi. Có lẽ cha mẹ sanh con, trời sanh tánh chẳng ? Nàng quen thói gàn bướng bất chấp những khuôn khổ, nề nếp của người đàn bà đã có chồng có con.

Thường khi nổi lên cơn giận, nàng chẳng sợ ai, và cũng chẳng sợ một áp lực nào cả. Tâm tánh phóng khoáng, phiêu lưu và bất cần ngày mai. Đôi khi nàng đứng trước một việc mà nàng muốn làm. Nếu bị ai cản trở hay hù dọa hoặc làm chướng ngại là nàng sẵn sàng liều mạng. Một khi nàng đã muốn thực hiện một việc gì thì nàng tiến hành cho bằng được. Một, phải thực hiện. Hai, là chỉ có chết thôi. Chớ nàng không bỏ cuộc thụt lùi. Tại vì sự gan lì và cứng đầu ấy mà cuộc đời của nàng cứ nổi trôi nhồi dập theo lượn sóng ba đào của biển đời mệnh mông này. Nhưng cái bẩm sinh ấy nàng vẫn còn tánh nào tật nấy.

Cuối cùng J.J. chịu hết nổi. Chàng đòi ly dị và đổ hết lỗi lầm cho Mai Ly để chàng không phải cấp dưỡng tiền bạc. Tánh tự ái, kiêu ngạo, gàn bướng. Mai Ly bất cần sự cung cấp của J.J. Mặc dầu trong lòng nàng rất lo lắng những ngày sắp tới rồi đây sẽ ra sao cho ba mẹ con của nàng. Những ngày tháng lo âu làm thân xác Mai Ly gầy ốm, xanh xao, mặt nám, môi chì. Mai Ly không còn tinh thần đi họp hội hay hát ca gì nữa cả. Nàng đi xin rửa chén hoặc chạy bàn cho những nhà hàng mà nàng đã từng làm khách nơi đó. Cuối cùng họ chỉ nói : Làm sao dám mượn chị, làm sao đủ tiền trả lương cho chị v.v.. Giữa đời, khi té ngựa mới rõ ai là thật tình thương mình, giúp đỡ mình. Chứ khi còn vàng son danh vọng thì những lời vuốt ve nịnh bợ không có giá trị chút nào. Nhưng Mai Ly tự hiểu biết và tự trách mình :

- Ai biểu tại mày nghèo, tại mày không có tiền nên người ta coi mày không ra gì là đúng rồi. Vì đời là thế !

Chương 2

" Rừng Đêm ‘Paris’ "

" Rừng Đêm ‘Paris’ "

Rừng đêm hoang vắng ai quân tử ?

Dám nhạt hoa tàn trong gió mưa !

Hoa đã tàn hương phai nát nhụy,

Ai là quân tử nhạt tàn hoa ?

Đêm giao thừa để bước qua năm Kỷ Mùi (1978-1979). Vào mùa Đông của Tây phương, ngoài trời tuyết trắng phủ trùm cả thủ đô Paris. Từ khi Mai Ly nhận được lá thư của chồng xin ly dị, nàng mang nặng trong lòng một nỗi buồn lo vô tận. Mặc dầu đầu óc Mai Ly như tờ vò chỉ rối. Nhưng nàng vẫn gượng vui trong bữa tiệc giao thừa ở căn appartement năm phòng khá khang trang tại đường Vaugirard quận 15 Paris. Bạn bè trai gái đầy đủ, khoảng ba chục người. Tiệc xong lối một giờ sáng thì tan, các bạn chúc mừng và ra về, chỉ còn lại hai chị em Mai Linh và Mai Tân. Mai Ly dọn chén bát xuống bếp, nàng loáng thoáng nghe hai chị ấy bàn tính, Mai Tân nói với Mai Linh :

- Chị à, trông Mai Ly hốc hác mặt nám, môi thâm, chị nên dẫn elle đi làm đi.

- À để chị hỏi elle coi.

- Chị đừng nghe lời Mai Huyền hay là ai hết. Mình chơi với elle lâu rồi, elle dễ thương có bao giờ elle hại ai đâu.

Mai Ly từ dưới bếp lên nghe. Nàng trở lên salon từ từ chen vào chính giữa hỏi :

- Hai chị nói gì em vậy ?

Mai Tân nhìn Mai Ly :

- Moa nói với chị moa dẫn toa đi làm.

- Làm gì ?

- Làm hộp-đêm ‘boîte-de-nuit’ như tụi moa. Nhưng bây giờ moa đã lấy chồng, chị moa thì chưa có. Toi nên đi làm với chị moa đi.

Mai Ly có vẻ suy nghĩ, nàng châm thêm điều thuốc và đứng dậy thở ra và nói :

- Làm cái gì lạ, chớ cái nghề đó đâu có lạ. (Đôi mắt Mai Ly nhìn xa xăm) nàng tiếp :

- Lại nói tiếp con đường của ‘Thúy Kiều, Đạm Tiên !’. Em trở lại nghề xưa để tìm ‘Thúc-Sinh’ hay ‘Từ-Hải’ đây ? Nhưng hai con của em còn nhỏ, đi làm đêm rồi chồng em về bất tỉnh linh nửa đêm mà không có em nhà thì kể như em mất hai con vĩnh viễn.

Mai Linh nhìn Mai Ly bằng ánh mắt trêu mến xót xa, nàng nhẹ giọng :

- Lo gì toa, xem mấy đứa bạn của mình có ai rảnh nhờ lại đây ngủ với mấy đứa nhỏ, rồi sau này đi làm có chút tiền thì toa mượn ‘baby-siter’.

- Chị nói cũng có lý. Mà boîte đó ở đâu vậy chị ?

- Ở ngoài Champs-Élysée gần l’Arc de Triomphe.

- Để em xuống bếp xem lịch ngày nào tốt nhé ! (vài phút sau Mai Ly trở lên)... Ôi hay quá, ngày mai tốt chị ơi !

- Ngày mai toa lên nhà moi nha ! Nhớ sửa soạn đẹp, mặc soirée nghe toi. Chỗ này khách toàn là mấy ông lớn, thứ thượng thặng, thế nào toa cũng lấy chồng nữa đó.

Mai Ly nhìn Mai Linh, nàng thở ra và nói :

- Lấy chồng ! Em nghe hai tiếng ‘lấy chồng’, giống như cho em uống thuốc độc vậy đó hai chị ơi !

Mai Tân và Mai Linh, hai chị em đều cười. Mai Tân :

- Toa không thấy sao ? Như moa nè ! Chồng moa, moa gặp ở trong đó chớ đâu. Toa còn nhớ đám cưới của moa không ?

- Dạ, nhớ chớ. Đám cưới của chị ở miệt Saint-Claude, gần ranh giới Pháp và Thụy Sĩ. Chị mượn-bao gần hết phòng ở khách sạn cho tụi này xuống ăn lễ cưới. Bên chồng chị có hãng chuyên môn cắt và mài hột xoàng ‘Diamantaire’. Chị thật là có phước được cưới hỏi đàng hoàng, mà chồng chị nhỏ hơn chị cả chục tuổi, anh ấy con nhà giàu, học giỏi, đẹp trai nữa. Còn em thì hay đi mê mấy ông già !

Mai Linh cười, và nói với Mai Ly :

- Vậy, thì toa sẽ gặp vua ở đó.

- Thôi, em không thích vua-chúa đâu. Lấy chồng làm vua nhốt em tối ngày ở trong cung cấm. Em không ham chút nào.

Mai Linh, nhìn đồng hồ :

- Ý, chết. Trời khuya quá rồi. Thôi, moi và Mai Tân phải về, tối mai mình gặp nha Mai Ly ! Nhớ nghe toi, diện như công chúa để gặp hoàng-tử.

- Em mong gặp được quân-tử đủ rồi. Thôi, hai chị về hén ! Mai mình gặp lại.

Hai chị em Mai Linh và Mai Tân đã ra về. Mai Ly vào phòng nhìn hai con đang ngủ say. Nàng trở ra salon ngồi hút thuốc, suy nghĩ và nhủ :

- Mình phải đi làm chớ, bây giờ không còn cách nào hơn nữa, bởi xung quanh mình còn nhiều bồn phận nặng nề lắm. Mà lại nghe tin ở Việt Nam đang ăn cơm độn khoai và bo-bo, mình còn mẹ già, ba gia đình hai anh một chị cộng luôn các cháu lên khoảng ba bốn chục người. Còn thân phận mình và hai con ngày mai chẳng biết ở đâu ? Trong lòng Mai Ly chất chứa ngổn ngang những nỗi sầu lo như tơ vò chỉ rối. Rồi nàng ngủ thiếp trên salon đến sáng.

Chiều hôm sau, Mai Ly điện thoại nhờ cô bạn tên Nữ lại trông chừng và ngủ lại với hai con. Nàng cố gắng diện thật đẹp. Mái tóc chấm vai vén qua bên mép tai trái mặc áo soirée đen hở lưng thật thấp, phấn son hơi đậm, nhứt là cặp mắt u uẩn buồn và đôi mi cong vút.

Từ đó Mai Ly đi làm chung với Mai Linh ở "Cabaret Lucky-Luck". Mỗi đến khi chỗ đó có nhiều gái Á Châu đến bốn năm cô. Thấy vậy nàng đi xin làm ở một Cabaret khác gần đó.

Một đêm nàng gặp một ông khách, dân Mỹ gốc Đức, tên Wolfgang K. biết nói tiếng Pháp. tuổi khoảng bốn mươi, gương mặt nghiêm trang, cương trực, tóc muối tiêu. Lờ qua tiếng lại, nàng được biết ông ta là một công chức cao cấp trong Tòa-Bạch-Ốc, Hoa-Thịnh-Đốn. Chàng không như những người khách tầm thường, cứ chỉ khiêm tốn, lịch sự mời Mai Ly uống nước. Cuối cùng chàng hẹn Mai Ly tối mai đi dùng cơm với chàng. Mai Ly rất vui vẻ nhận lời.

Wolfgang K. ở khách sạn Crillon ngay Công-Trường La Concorde, một những khách sạn sang trọng nhứt Paris. Nơi mà Vua Chúa, Nữ Hoàng, Tổng Thống, hoặc những nhà tỷ phú giàu thượng thặng thường hay đến ngủ nơi đây. Mai Ly cũng đã ở đây ba đêm, làm cô tình nhân gần gũi với chàng Bá Tước, gốc người Anh trẻ tuổi rất đa tình, mà nàng làm quen trong café-nhà hàng Fouquets nằm trên góc đại I Champs-Élysée và Georges V quận 8 Paris.

Đề gặp lại Wolfgang hôm sau, Mai Ly sửa soạn chỉnh tề, nàng lấy taxi đến khách sạn. Taxi vừa đậu ngay cửa khách sạn, có chú gác cửa ra mở cửa xe và đưa nàng vào salon. Vừa vào là thấy Wolfgang đã đợi sẵn ở đó. Chàng đứng dậy bắt tay và hôn trên bàn tay nàng, chàng hỏi :

- Mai Ly, em thích đi ăn nhà hàng nào ?

Mai Ly thấy Wolfgang có cung cách quý phái, nàng đề nghị đi nhà hàng Pré-Catelan. Wolfgang đồng ý ngay. Và hai người lấy taxi đến đó. Nhà hàng Pré-Catelan cũng một trong những nhà hàng sang trọng nhứt, nằm giữa rừng cây Bois de Boulognes. Nơi đây một người ăn khoảng một ngàn quan Pháp. Giá rượu thì còn tùy. Vì carte rượu ở đây, chai rẻ nhứt sáu trăm quan, chai mắc nhứt hai mươi lăm ngàn quan. Tùy khách lựa chọn.

Trong khi ăn, Mai Ly đưa ánh mắt tình tứ hỏi :

- Anh Wolfgang ! Chắc tối hôm qua là lần đầu tiên anh vào cabaret phải không ?

Chàng nhìn Mai Ly, rồi nắm bàn tay nàng, nói :

- Sự thật, lần đầu tiên. Vì anh là người đàn ông đứng đắn nhứt thế giới.

Mai Ly nghe Wolfgang nói thế, nàng bắt mắt buông tay Wolfgang ra, vì vàng vọt miệng hỏi mà không cần suy nghĩ :

- Sao ! Anh nói gì ? Anh cho anh là người đứng đắn nhứt thế giới phải không ?

- Đúng. Chắc chắn rồi.

Mai Ly nhìn thẳng vào mặt Wolfgang, nàng nói gần từ tiếng :

- Đứng đắn ! Đứng đắn ! Hừ, mà sao anh đang ngồi kề bên một cô gái điếm ?

Wolfgang bất chợt bị Mai Ly hỏi. Đang cầm dao nĩa trên hai tay, chàng bỏ rơi xuống, ngồi thừ ra, mặt tái xanh, lời nói nghèn nghẹn trong cổ họng. Ngồi im lặng rỗng ruột cho xong bữa cơm hơi đắt tiền. Sau đó chàng ta không nói gì thêm. Mai Ly thấy chàng ta bị mt cú đâm vào lòng tự hào. Mai Ly xin phép đi làm, vì lý do cần tiền. Chàng vi hỏi :

- Em cần tiền ! Em cần bao nhiêu ?

Mai Ly nhủ thầm :

- Như vậy chưa đủ cho hần sao, mà còn chộc mình thêm. Nàng trả lời một giọng gai gắt :

- Em rất cần tiền, nhưng không phải là tiền của anh. Thôi, xin chào anh.

Mai Ly ra nhờ chú giữ xe gọi taxi dùm. Nàng leo lên taxi trực chỉ đến Đại I Georges V.

Thế mới biết, gần như hầu hết tất cả đàn ông khi gặp một cô gái mà họ ưa thích vừa mắt (bất kể hạng nào) họ đều tự xưng mình là người đứng đắn để chiếm đoạt trái tim nàng. Nhưng đi đêm có ngày gặp ma đấy !

Còn tâm tánh của Mai Ly đôi khi người ta khó hiểu, nàng hay nổi cơn gió bụi, ngạo mạn, ngang tàn, gàn bướng và rất đặc biệt. Cuộc đời nàng ăn học rất ít. Vì vậy lắm lần hoàn cảnh bắt buộc và kẹt quá thì nàng nhào đầu vào vũ trường, bar, cabaret làm việc. Mà cũng nhờ chính nơi đó là trường đời cho nàng học không biết bao nhiêu bài học kinh nghiệm sống với đời. May mắn cho nàng làm nơi nào cũng sang trọng, không có bị Ma-cô khuấy phá hay làm tiền. Vì bắt buộc dĩ nên đôi khi nàng bắt cần đời. Có khi ông chủ phải lắc đầu luôn. Nhưng một khi họ đã làm chủ thì họ hiểu mỗi cá tánh của nhân viên. Bởi người ta thường hay nói : Kẻ có tài hay ý lại, hoặc ngựa hay giỏi thường là ngựa chứng. Nhưng Mai Ly thì chẳng có tài, chẳng đẹp gì cho lắm. Nàng là một người con gái ít học, chỉ tự học và tự giáo dục theo trường đời lừa-đảo hay nhân-đức dạy nàng mà thôi. Vì không có mẹ cha dạy dỗ, giáo dục gì cả. Nàng sống và lớn lên như cây cỏ dại giữa rừng đời, hèn, xui, may, rủi nàng bất cần, và từ bé đến giờ lại gặp không biết là bao trận cuồng phong, giông bão trong đời. Riết rồi nàng giống như loài dã thú giữa rừng đời này. Nhưng nàng được mt cái là làm gì làm lúc nào cũng nhớ nghĩ đến mẹ và hai con. Nhờ thế mà đôi khi nàng phải nhịn nhục.

Và nàng thường thương xót kẻ sa cơ thất thế. Khi nào nàng làm có tiền là đem giúp người lúc túng ngặt. Đã làm người thì ai ai cũng có tánh hư, tật xấu. Mai Ly cũng là phạm phu tục tử như ai.

*

Sau những ngày tháng lo âu, sầu muộn. Mai Ly bị ni bệnh. Nhưng nàng vẫn phải đi làm đêm. Vì nàng tự thấy có bổn phận lo cho nhiều người. Lễ đương nhiên là phải lo cho mẹ và hai con của nàng rồi. Nhưng tánh nàng hay lo bao đồng - bao la...

Con thuyền không bến đang trôi,

Mt cô lèo lái, nhiều người trên ghe.

Ráng chèo, ráng chống chiếc bè,

Gió giông cuốn cun, lòng nghe nát lòng.

Thế rồi trời tạnh, mây trong,

Thuyền cập bến, như hằng mong mọi người.

Chương 3

Cần Nhau

Đã hơn mười giờ đêm. Mai Ly, nữ tiếp-đãi-viên trong cabaret Paris-Paris. Nàng luôn luôn đi làm sớm, mà về trễ. Vì nàng được lãnh lương gấp đôi. Đêm nay nàng đau lắm nhưng cũng ráng đi làm. Mai Ly đang ngồi trên comptoire thả hồn tận đâu đâu, vì đủ thứ chuyện lo trong đầu, lòng chán nản và nát tan trăm ngàn mảnh... Ông khách đầu tiên bước vào :

- Chào cô !
- Chào ông ! Ông khỏe không ?
- Vâng, tôi khỏe. Cảm ơn cô.
- Mời ông ngồi.

Ông khách kéo ghế ngồi và nhìn Mai Ly ra vẻ lễ độ. Mai Ly hỏi :

- Ông uống chi ?
- Cho tôi Tonic.

Mai Ly thấy hơi lạ, vì ông khách vào đây mà sao không uống rượu. Nàng nói cô barmaid đem lại, và hỏi ông khách tiếp:

- Xin lỗi ông tên chi ?
- Tôi tên là André, còn cô ?
- Mai Ly.
- Cô từ đâu tới ?
- Từ Việt Nam.
- Việt Nam ! Ô ! Việt Nam đang nổi tiếng Thuyền-Nhân người vượt biển !

André kéo ghế gần hơn, Mai Ly vì đang bệnh nên nàng mệt và kém vui.

André nhìn rõ Mai Ly và hỏi :

- Tôi thấy dường như cô buồn lắm, có chuyện gì nói cho tôi nghe đi.

Mai Ly trả lời một cách buồn bã :

- Dạ, thưa ông, vì tôi thấy hơi mệt thôi.
- Sao cô bệnh mà còn đi làm ? Cô uống chút gì với tôi ?
- Dạ, ông có cho phép tôi uống Champagne không ?

Một giây suy nghĩ rồi chậm rãi gật đầu :

- Được, cô cứ gọi.

Mai Ly ra hiệu với cô barmaid đến mở chai Champagne đã để sẵn trên comptoire, cô đem lại hai cái ly, khui Champagne rót vào một ly rồi nhìn Mai Ly. Mai Ly hiểu ý cô ta, nàng hỏi André :

- Anh uống với tôi một ly chứ ?

André lắc đầu đáp :

- Tôi ít khi uống rượu.

Cô barmaid rót đầy ly và ra dấu cho Mai Ly nói chuyện với André để cô ta tráo ly nước lạnh pha chút Soda thay ly Champagne. André đã chịu đèn Mai Ly, chàng tán tỉnh mở lời :

- Cô có muốn về không ?

Mai ly cảm thấy cá đã cắn câu, nàng im lặng vài giây rồi đáp :

- Nếu tôi ra khỏi đây, thì phải có điều kiện gì chứ ?

André ra vẻ rất sành sỏi cabaret, chàng nói :

- Tôi hiểu mà.
- Cảm ơn anh, nhưng anh sẽ giúp tôi được bao nhiêu ? Thấy anh hiểu biết vấn đề trong đây rồi, vậy nhờ anh định giá dùm đi.

André nhìn Mai Ly mt cách triu mến, rồi nói :

- Tôi cho cô hai ngàn quan được không ?

Thật vừa với giá hạng bét tại cabaret Paris-Paris mà Mai Ly còn giả bộ suy nghĩ mới bằng lòng sau đó. Vì còn sớm nàng muốn đi xem thoát-y-vũ "show Crazy-Hors" kế bên. André móc ra thẻ tín dụng "carte-crédit Dinîr-Club" đưa cho cô barmaid mà không cần biết giá tiền là bao nhiêu. Phiếu đưa ra chàng nhìn sơ rồi ký tên.

Trả tiền xong Mai Ly đi lấy áo manteau. Vừa ra đường là trời đổ mưa thật to. Họ không đi xem Show mà chạy thẳng qua khách sạn Georges V (André đã giữ phòng trước). Vào lấy chìa khóa và lên phòng. Vô phòng sau mười phút, Mai Ly ngần ngại hỏi tiền. Nhưng nàng phải hỏi, vì nàng bị mấy lần gặp khách lưu-manh gạt rồi. Mặc dù nàng nhìn gương mặt André không phải là loại điếu. Tuy e ngại, nhưng nàng bắt buộc phải mở lời :

- Xin lỗi anh, có thể anh cho tôi 'quà' trước được không ?

André tươi cười đáp :

- Được. Bộ cô không tin tôi sao ?

Mai Ly hết sức ‘quê’ rồi nói :

- Thú thật với anh. Tôi tin anh chớ, tin tôi mới về đây với anh nè. Vì tôi đã bị lừa nhiều lần quá rồi. Lần đầu tiên tôi hỏi anh, chứ sau này tôi không làm thế nữa. Xin anh thông cảm dùm.

André mở tủ lấy lấy bóp tiền rút ra đủ số và đưa tận tay Mai Ly, nhưng nàng không lấy, mà nói :

- Anh để trên bàn được rồi.

Mai Ly thấy chắc chắn mình có tiền, nàng nói :

- Anh đi tắm trước đi, anh cho tôi xem hình trong mấy Magazine này được không ?

- Cô cứ tự nhiên.

André vào phòng tắm, Mai Ly lấy tiền đếm đàng hoàng và nhét trong ví tay và tiếp tục xem báo, chờ André ra khỏi nhà tắm, Mai Ly đứng dậy xách ví tay theo, vì sợ bị móc tiền lại. Bởi nàng có cô bạn tên Mai Thu bị khách lấy tiền lại trong khi vào nhà tắm. Mai Ly trở ra với chiếc áo choàng bằng lụa màu trắng sữa của khách sạn Georges V. Nàng ngồi lại chỗ cũ lấy báo xem tiếp, André đã lên giường đợi. Mai Ly giả vờ như nhà mình, André đứng lên tiến tới quì gối gần nàng, chàng hỏi :

- Cô không mệt sao ? Thôi, mình đi ngủ, vì tôi phải lấy chuyến xe lửa sáu giờ sáng ở gare du Nord.

Mai Ly giả vờ giật mình :

- Ô ! Xin lỗi anh tôi quên mất là...

Hai người lên chiếc giường rộng mênh mông rồi cùng nhau... Đầu óc Mai Ly thấy chán chường với cái nghề này, nàng nghĩ :

- Thế là xong con bướm đã hút nhụy hoa rồi. Lòng nàng xem André như cánh bướm qua đường... Nàng trở vô nhà tắm định mặc áo đi về. Nhưng nàng đổi ý xoay lại hỏi André :

- Anh muốn tôi ở lại hay về ?

- Tùy cô !

- Vậy tôi ở lại. Nhưng có phiền anh không ?

- Tôi rất sung sướng được cô ở lại với tôi đêm nay.

Mai Ly bỏ áo choàng lên giường nằm kề André. Hai người tâm sự qua lại, Mai Ly hỏi :

- Anh có con không ?

- Có. Tôi có hai đứa con trai.

Mai Ly nghĩ :

- Hắn đã có vợ rồi.

André tiếp :

- Còn cô ? Có chồng con gì chưa ?

- Dạ, tôi có hai con, một trai và một gái. Tôi với chồng tôi đang trong vòng ly dị.

Sau đó hai người im lặng ôm nhau hoan lạc... André lại xong một lần nữa mà không đụng tới đâu cả. Mai Ly đứng dậy vào nhà tắm, André nói với theo :

- Trời ơi ! Tôi đang ‘si’ cô rồi, nguy hiểm quá !

Mai Ly trở ra ôm André và nói :

- Anh đừng lo. Người đàn ông nào đã có vợ đến với tôi. Tôi sẽ bảo đảm một trăm phần trăm không bao giờ đổ vỡ hạnh phúc.

André ngạc nhiên sau khi Mai Ly dứt lời :

- Cô nói gì ? Tôi đâu có vợ... à mà có ! Nhưng chúng tôi đã ly dị năm năm rồi.

Mai Ly lại có ý nghĩ khác, tự nhủ :

- Ha ! Cha ni này không có vợ, xem cũng đặng tương dữ à. Mình thích đàn ông có mái tóc muối tiêu như lão này. Vậy mình ráng ‘chài’ cho dính để mình và hai con có chỗ nương thân. Vì mình đã hứa với Jean-Jacques là tới hè giao nhà để ông ta bán, biết đâu đêm nay mình bệnh mà lại gặp hên ! Mai Ly thấy một chút hy vọng, nhưng nàng nghĩ nữa : Ôi ! Hơi đâu mà tin mấy cha ‘chơi bời’ này. Hơn nữa, mình mới gặp hắn có mấy tiếng đồng hồ. Dù nghĩ vậy nàng cũng chuyển hướng đổi giọng quay sang ôm André và nói :

- Sáng nay em sẽ thức dậy sớm đưa anh ra gare nhé ?

André nói một giọng vui vẻ :

- Ô ! Được cô đưa tôi ra gare thì tôi hân hạnh biết mấy.

Tình cảm sơ khởi của Mai Ly đối với André từ giây phút đó. Hơn hai giờ khuya hai người thắm mệt và ngủ lịm.

Năm giờ sáng, tiếng chuông điện thoại reo để đánh thức hai người. Vì quá sớm nên chưa có ai đem điểm tâm lên phòng. André và Mai Ly thu dọn valise xong, và xách xuống nơi tiếp tân trả tiền, lấy taxi ra gare. Tới nơi, còn thời giờ họ vào café Terminus gare du Nord. Cử chỉ André tỏ ra như chồng lo cho vợ, cậu bồi bàn đứng chờ, André hỏi Mai Ly :

- Em ăn gì ?

- Dạ, cho em café sữa và một croissant.

André ngồi trước mặt và ngắm Mai Ly, chàng nắm tay nàng và nói :

- Anh thích em ít son phấn như vậy. Còn nơi em làm là không phải chỗ của em.

Mai Ly cười nhạt mắt nhìn lên trần nhà, hơi thở ém tận đáy lòng, nàng nói thầm : Gần như ông khách nào cũng đều nói câu đó với mình, trong lúc ngồi bàn với họ hoặc sau những giây phút mua vui xong. Nàng thở ra nhẹ nhàng hỏi André :

- Nơi đó không phải. Vậy chứ nơi nào mới phải là chỗ của em ?

- Em làm nghề ấy... mà anh không thấy em có cái tánh như các cô gái khác. Em có dáng vóc như bà lớn, sao em không đi tìm nghề gì khác hơn ?

Mai Ly nghiêm mặt từ từ nói :

- Xin lỗi anh ! Nghề gì bây giờ ? Trong khi chữ nghĩa, tiếng Pháp em rất yếu. Hơn nữa, từ lâu em quen sống nhẹ nhàng không làm việc lao động nặng nhọc như thuở còn bé. Dẫu rằng em làm cái nghề mà trong xã-hội thường chê trách. Nhưng em luôn biết tự trọng, và giữ gìn nhân cách. Nay, nếu xấu xa kinh tởm thì làm sao em được ngồi ngang hàng với anh đây ? Và, còn biết bao người đàn ông làm lớn, địa vị cao và nổi tiếng giàu có đã vào chỗ em làm. Em đã từng gặp và đôi khi được họ mời dự những tiệc lớn (gala) để em làm vợ hay tình hờ của họ. Mặc dù chỉ vài ba tiếng đồng hồ hoặc một đêm. Em từng đóng vai Bà-Lớn đó anh à. Và cũng có vài cô bạn đồng nghiệp mà em quen biết đã được họ đem về làm vợ rồi. Và, sẽ còn và còn nữa mãi mãi sau này...

André như bị tát nhẹ vì câu trả lời của Mai Ly. Sắp tới giờ xe lửa chạy, André gọi tính tiền và đưa Mai Ly ra bên taxi gần đó, chàng nói :

- Tối nay anh sẽ gọi điện thoại cho em.

Hai người vẫy tay chào. Mai Ly về đến nhà gần bảy giờ sáng. Mở bước vô nhà thấy Mai Thu còn ngồi ăn cơm nguội.

Mai Thu là cô bạn quen ở cùng Building Mai-Anh đường Nguyễn Công Trứ quận nhì Sài-gòn ngày xưa, Mai Thu đã làm vũ nữ ở Maxim's, vì muốn chôn dấu dĩ vãng, nàng nghe lời ngon ngọt của một giáo sư người Việt lai Pháp, dạy Pháp văn ở Trung-tâm-văn-hóa Pháp tại Sài-gòn (Centre-Culturele Français). Mai Thu gạt bỏ hết dĩ vãng để lại Sài-gòn mà chỉ đem theo tiền bạc và tâm hồn tràn ngập tình yêu. Nàng sang Paris vào đầu năm 1974. Nhưng chỉ hơn sáu tháng ăn xài với người yêu, tiền giảm thì tình cũng phôi phai. Mai Thu cảm tức, đau đớn và vì quá cô đơn, nên nàng gây ra một tai nạn thảm khốc vào đời. Sau ba năm ở tù ra. Nàng còn trong ngân hàng một chút tiền cũng lại bị gạt thêm một vỏ nữa. Nàng buồn chán quá, nên điện thoại than thở với Mai Ly, thừa dịp Mai Ly đang đi làm, nàng rủ Mai Thu đi theo.

Mấy tháng Mai Ly làm ở Luckt-Luck. Vì nơi đó có bốn năm cô gái Á Châu, Mai Ly thoáng nghe các người trong đó nói : Nhà mình gái da vàng hơi nhiều riết rồi sẽ trở thành 'xóm Tàu' (quartier Chinois). Sau đó Mai Ly xung phong rẽ ngõ mà đến cabaret Paris-Paris. Mai Ly hay xót thương những người bị nạn, hoặc những kẻ bị tù tội. Mai Ly luôn nhớ những lời của người xưa để lại là : 'Nhứt nhứt tại tù, thiên thu tại ngoại'. Nghĩa là, một ngày ở trong tù, bằng ngàn năm sống ở ngoài đời. Mai Thu tạm yên ở nhà Mai Ly. Nhưng căn nhà ấy sẽ giao lại cho Jean-Jacques. Rồi đây tất cả đều phải ra đi, mà họ chưa biết sẽ đi về đâu ?

Mai Thu lua lia lựa chén cơm, nàng ngẩng đầu lên hỏi :

- Cha. Bữa nay mày được 'chút cháo' hén !

Mai Ly cười và trả lời :

- Ô, tao gặp ông khách người Bỉ, hán trông đẹp lão lắm mà không có vợ. Tối hôm qua tao vô 'rừng' sớm nên được Từ Hải chiều cô. Tao mới đưa ông ta ra gare du Nord.

- Mày đưa ra gare ?

Mai Thu rất ngạc nhiên, vì biết tánh Mai Ly ít khi làm cái việc ấy. Mai Ly cười và nói :

- Ô. Tao làm mày ngạc nhiên hả ? Tao ráng 'chài' trụ này coi được không. tao thấy hán rất sành đời, khoảng năm chục tuổi, hán hứa sẽ gọi điện thoại qua đây tối nay, chờ xem ! Thôi, mệt quá rồi, hôm nay thứ tư con tao được ngủ trễ, nếu không thì tụi nó dậy đi học rồi.

Mai Ly dọn sẵn đồ ăn điểm tâm và viết giấy để trên bàn cho Hữu Trí và Mai Tâm ăn sáng và trưa. Nàng và Mai Thu chui vô phòng ngủ đến bốn giờ chiều. Như thường lệ chiều là Mai Ly từ từ xuống bếp nấu cơm sớm. Khi ăn xong thì trét bôi son phấn như sắm tuồng để tối đi hát tuồng 'bán hoa'.

Đang ăn cơm tối ở dưới nhà bếp thì có tiếng chuông điện thoại reo, Mai Ly ngồi ăn tĩnh bơ, nàng quay sang nói với Mai Thu :

- Ê, chắc điện thoại của mày đó !

Mai Thu chạy ra nhắc lên nghe, nàng la lên :

- Cửa mày, Mai Ly ơi !

- Cửa tao ! Ai vậy cà ? Không biết có cơm cháo gì không đây ?

Mai Ly đi ra cầm điện thoại :

- A-lô ! Ai đó ?

- Anh đây ! Adré M..., hồi sáng em đưa ra gare đó. Anh hứa là anh về Liège sẽ gọi thăm em.

Mai Ly sức nhớ, nàng reo lên :

- Ô ! Anh André từ tề quá. Anh về Liège bình yên chứ ? Vì đêm qua mình ngủ ít quá.

- A, anh hơi mệt nhưng không sao, đêm nay anh sẽ ngủ sớm. Còn em ! Em có đi làm tối nay không ? Đừng đi với đàn ông nhiều anh ghen à nghe !

Mai Ly nghe khoái tai, nàng mỉm cười nghĩ : Cha nội này màu mè quá. nàng trả lời :

- Em cũng mệt, nhưng em cần tiền phải ráng đi làm.

- Em sẽ không đi làm nữa. Anh sẽ lo cho em tất cả. Tuần tới anh sẽ qua Paris, rồi chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn, gọi thăm em và chúc em can đảm, hôn em.

- Em cũng vậy. Chào anh.

Mai Ly nghe trong lòng vui vui. Nàng trở xuống bếp ăn cơm tiếp với Mai Thu và cùng hai con. Đêm nay tuy còn đau mà Mai Ly vẫn đi làm, vì nàng cần tiền cho hai con đi trượt tuyết. Vì mỗi tháng Jean-Jacques cấp cho 1.500 quan mà thôi. Đi làm có chút tiền là Mai Ly cho giúp, gởi về Mẹ, các anh chị và một bảy cháu ở Việt Nam, rồi mỗi

cuối tuần là vào trong trại tị nạn rước những người quen ra ăn ở nhà nàng, nhờ Hữu Trí đưa họ đi viếng Paris. Thật là tạnh bao đồng ! Làm có chút tiền là Mai Ly bung ra hết.

Mấy ngày trôi qua Mai Ly luôn nghĩ tới André. Nàng đang tìm điểm tựa, đôi lúc nàng giựt mình, vì nàng đã hứa sẽ giao nhà này lại cho Jean-Jacques. Nàng nghĩ hơi đen tối, nếu không có nơi nương tựa, thì nàng mượn đầu Métro mà nhờ nơi đó sẽ đón rước ba mẹ con của nàng. Nước đường cùng thì chỉ có thể thôi. Mặc dầu có gia đình chị Tư Lương và Yến cũng ở gần đó. Nhưng Mai Ly nghĩ : Mình đâu phải một thân như ngày xưa mà nương nhờ dễ dàng, đến đâu ở cũng được. Nàng nghĩ và lo cho những đứa bạn còn đang nương tựa nơi đây, như Mai Thu, Mai Lan và Mai Trinh sẽ ở đâu ? Biết rằng sau khi bán nhà, nàng sẽ có một số tiền, nhưng nàng đã hứa với Jean- Jacques rồi. Thật, trăm mối tơ vò, bên nhà thơ nào cũng than thở xin tiền, xin thuốc v.v... Hơn nữa, nàng không thể tiếp tục đi làm như vậy hoài, không có thì giờ lo cho hai con, đêm đi làm ngày ngủ chỉ gặp hai con có mấy tiếng đồng hồ, nên nàng hay nắc lên hai câu thơ :

Rừng đêm hoang vắng ai quân tử ?

Dám nhặt hoa tàn trong gió mưa !

Ai là Quân tử ? Ai có đủ sức lo cho ba mẹ con nàng ? Gặp André, nàng chìm trong hy vọng. Nhưng chẳng dám nắm bắt cái gì to lớn. Nàng cũng biết sợ phải bị tuyệt vọng là nguy nữa. Vì suốt hơn một năm nay Mai Ly đi làm đêm, nàng mong tìm một đấng anh hùng. Sự thật cũng có, nhưng lại nhỏ tuổi hơn, trai tơ chưa vợ, chưa con, chưa hiểu gì đời thật khó cho nàng và cũng không thể để cho người ta vì mình mà lỡ vỡ cuộc đời. Và cộng thêm hai con không chịu. Nhưng cũng có loại đàn ông chỉ hứa cho suông chứ không làm. Bấy giờ Mai Ly cầu xin ơn trên, nàng đặt hy vọng vào André là người thành thật với nàng. Nàng sẽ hết mình với chàng. Bao nhiêu ngày lo âu. Vào đầu tuần André gọi điện thoại từ Liège qua Paris. Nói là chàng sẽ qua chuyến xe lửa chín giờ sáng muốn Mai Ly ra đón, nàng cũng làm theo ý chàng.

Cũng đành nhắm mắt đưa chân

Mặc cho con tạo xoay vần đến đâu !

(Kiều)

Xe lửa vừa ngừng thì Mai Ly thấy André bước xuống nhìn quanh quẩn, chàng gọi :

- Mai Ly ! Anh đây nè em.

- Anh !

Hai người ôm nhau như đôi nhân tình xa cách lâu ngày vừa gặp lại. Cả hai ra bến taxi, Mai Ly hỏi :

- Bây giờ anh đi đâu ?

- Anh có họp ở hãng. Em đưa anh đến hãng rồi chiều nay mình đi ăn.

- Chiều nay em gặp anh ở đâu ?

- Thì ở nhà em !

- Anh biết đường đến nhà em không ?

- Biết chứ. Anh còn địa chỉ của em đây.

André móc ra cho Mai Ly thấy. Taxi đưa đến hãng gần phi trường Bourget, rồi nàng trở về. Ngồi trong xe taxi Mai Ly thấy lòng vui và hơi bức bối, nàng nghĩ : Ông này thiệt là dày mình, chỉ có thể mà mình phải dậy sớm để đón ông, rồi đưa đến hãng cho mất tiền taxi. Sao mà chàng kiêu cách quá thế này ?

Về nhà Mai Ly leo lên giường ép mình ngủ thêm. Nhưng không làm sao ngủ được. Nàng ngồi dậy đi gội đầu cuốn tóc và nấu cơm.

Trong lòng Mai Ly tràn đầy hy vọng và nghĩ về tương lai. Ôi ! Bao nhiêu mơ ước đẹp, nàng nghĩ nàng sẽ tận tình lo hai con và cả hai con của André nữa. Từ đây nàng sẽ là của riêng André, nàng sẽ chung thủy với André, sẽ đảm đang trong ngoài và lo cho bốn đứa nhỏ. Nàng sẽ là một người vợ lo cho chồng, một người mẹ hiền lo cho các con. Cảm nghĩ ấy đem cho Mai Ly một chân trời hạnh phúc tuyệt vời.

Bởi một lần vì quá ương ngạnh mà Mai Ly nông nổi đại khờ đã làm tan vỡ hạnh phúc, lòng hối hận khôn nguôi, nàng tự hạ mình xin lỗi chồng, xin chàng tha thứ. Nhưng J.J. nhứt định không chịu, mà chàng nhứt định muốn ly dị thôi. J.J. đổ tất cả lỗi lên đầu Mai Ly. Bởi Jean-Jacques đã có bên đầu rồi. Khi ra tòa, Mai Ly ôm đau thương nhận lỗi hết. Nàng không cãi một lời, nàng buông tay phó mặc cho J.J. làm gì làm, nàng chẳng cần sự cấp dưỡng của J.J. Nàng chỉ hướng về phía trước để tìm cái hạnh phúc khác thôi. Hiện giờ có André. Nhưng nàng vẫn lo âu, vì chưa có gì chắc chắn cả. André như người khách cũ trở lại. Nhưng Mai Ly lại xây hạnh phúc, tạnh đa cảm, đa sầu, mơ mộng và lãng mạn. Hơn nữa, trong hoàn cảnh bước đường cùng hiện tại, nàng phải cố đem chút hy vọng vào mình để tự trấn an tinh thần.

Chiều André đến rước Mai Ly đi ăn, thường thì André rất đúng hẹn, nhưng hôm nay chàng đến hơi sớm. Mai Ly chưa sửa soạn xong, nàng mời chàng ngồi chờ ở salon, và nói :

- Xin lỗi anh, ráng chờ em chút nhé ! Đàn bà lâu lắc quá !

- Tại lỗi anh đến sớm, không sao đâu em cứ thông thả.

Sau khi sửa soạn xong, Mai Ly vào phòng hôn hai con và dặn dò Hữu Trí và Mai Tâm :

- Nè, hai con ngoan nghe hôn, tối thứ bảy này mẹ sẽ dắt hai đứa đi đánh Tine và ăn nhà hàng.

Hữu Trí được mười ba tuổi, còn Mai Tâm mười một. Dặn dò với hai con xong Mai Ly trở ra salon nói với André :

- Thôi chúng ta đi anh à !

André thắc mắc vì sao Mai Ly không cho hai đứa nhỏ ra chào chàng, và lại để hai đứa nhỏ ở nhà một mình, chàng hỏi :

- Còn hai đứa nhỏ đâu anh không thấy ? Ai trông chừng tụi nó ?

Mai Ly nét mặt hơi buồn, nàng trả lời :

- Chưa được đâu, từ từ rồi anh sẽ gặp, và con em quen ở nhà như thế rồi. Hơn nữa, tụi nó cũng lớn và biết tự lo lấy. Con em rất ngoan, nhưng mà ghen lắm.

Tuy nói vậy, nhưng trong lòng Mai Ly cũng xót xa, mỗi đêm bỏ con đi làm, lòng nàng không yên, thỉnh thoảng có bạn lại chơi và ở ngủ với các con của nàng.

Bữa cơm đầu tiên tại nhà hàng Étoile-d'Or trên lầu nhứt khách sạn Concorde La Fayette, André lấy phòng ở nơi đó, ăn xong cả hai về phòng...

Sáng hôm sau André đưa cho Mai Ly số tiền như đêm nọ. Mai Ly nghĩ : Cha nội này ăn bánh trả tiền đằng hoàng dữ đạ. André đưa tiền cho Mai Ly và chàng nói :

- Anh gửi em cái này để em xài, vì ai ai cũng cần tiền chứ đừng nghĩ gì khác nhé. Anh mong em sẽ không đi làm nữa một ngày rất gần đây. Anh cố gắng thu xếp nhanh.

Lòng Mai Ly thấy xao xuyến ngay sau khi câu nói của André, thật là trái tim nàng yếu đuối quá ! Nàng lấy tiền bỏ vào ví tay và ôm André nói :

- Em rất cảm ơn anh biết thương đời hoa.

- Không có chi, anh thương em lắm lắm.

- Thôi, em đi về lo cho hai đứa con. Chiều anh sẽ đến đón em.

- Em sẽ chờ anh ở nhà.

Mai Ly cảm thấy yêu André rồi, vì đang cô đơn trong tim không có một bóng hình ai cả. Tình yêu của Mai Ly sẽ đi về đâu ? Nhưng nàng rất tự tin, vì lòng thẳng ngay, nghĩ rằng André cũng yêu nàng. Sau những lần gặp gỡ, André vẫn 'ăn bánh trả tiền'. Nếu mỗi tháng nàng gặp André chừng vài ba lần là nàng đủ sống rồi. Gần như mỗi tuần André qua Paris làm việc và hai người gặp lại nhau.

Rồi một đêm đẹp trời của mùa xuân Paris, trời trong mây biếc, trăng sao soi sáng, hoa bướm giao tình, cỏ cây xanh mượt đang đâm chồi trổ nụ. André và Mai ly đi ăn về tới khách sạn. Đêm hôm ấy, Mai Ly uống rượu hơi nhiều nên trong đầu nàng nhớ lại gì đó, rồi nàng cười lên ha hả, làm André giật mình :

- Sao em cười dữ vậy ? Có gì vui cho anh biết được không ?

Mai Ly chui đầu trốn dưới tấm drap, nàng tự thấy xấu hổ, nhớ lại lần đầu nàng hỏi tiền liền và còn sợ bị móc lại, nàng nói :

- Em nhớ lại lần đầu em hỏi tiền anh, nay em thấy xấu hổ và tức cười quá.

André lõ con mắt nhìn trừng trừng nhìn Mai Ly, nét mặt có vẻ giận dữ. Chàng nắm vai nàng xoay lại và quát to :

- Em im không ! Em biết, bây giờ em là mẹ của bốn đứa con, em quên chuyện cũ không ?

Mai Ly biến sắc, giọng như nghèn nghẹn, nàng nói :

- Xin lỗi anh, em đã có ý nghĩ xấu, nhớ lại chuyện đã qua.

Sau con giận, André âu yếm và hỏi :

- Em có thể đi nghỉ mát với anh vài ba hôm vào dịp lễ Lao-Động sắp tới này không ?

Một phút suy nghĩ, nàng trả lời :

- Được. Có ai cấm em. Nhưng... còn hai con ai trông ?

- Thì em kêu baby-sitter.

- Được rồi, mà anh định đi đâu ?

- Venise.

- Venise ! Anh đã giữ chỗ chưa ?

- Đầu đó xong rồi.

Mai Ly tự hỏi : - Ủa, sao chàng làm mà không hỏi mình trước, rồi mình không đi được thì làm sao ? Nàng quay qua hỏi André :

- Anh à ! Anh ghi tên hồi nào ? Rồi em đi không được rồi làm sao ?

André hơi ngượng vì câu hỏi của Mai Ly, chàng choàng tay qua ôm nàng :

- Anh đã ghi tên từ ngày mới quen em.

Mai Ly lại càng ngạc nhiên hơn, nàng hỏi André cho ra lẽ mới được, nàng thấy sao vô lý quá :

- Sao anh biết trước quen em mà anh ghi tên đi du lịch ?

André vào ngõ bí, nên chàng phải thú thật :

- Nói vậy chứ, để đợi chừng đó anh sẽ trả lời chắc chắn với em. Vì anh dành chỗ cho cô bạn gái, nếu cô ấy không đi thì em đi với anh được không ?

Mai Ly nghe André nói câu ấy, dùng dùng lửa giận, bên tai như bom nổ. Tự ái nổi lên. Nhưng nàng cố đè nén và giữ nét mặt điềm nhiên với nụ cười nhếch mép, hỏi André :

- Ủa, sao cô bạn gái của anh sẽ đi... hoặc không đi ?

(...)

Sáng hôm sau hai người chia tay. Mai Ly về nhà uể oải tâm hồn nhớ đến André, kể về cô thư ký riêng, tên Martine. Martine cũng ly dị chồng. André đang si tình với cô ta, nhưng Martine không đáp lại, mà chỉ "bất-địa - làm tiền" chàng thôi. Sau khi André thú thiệt, Mai Ly tuôn trào ra cá tánh "thường tình nhi nữ", lòng ghen tức dữ dội. Trong chốc lát, Mai Ly tự biết thân phận mình là... "đời mưa gió", nên André khinh thường là đúng rồi. Mai Ly muốn điên lên, rồi tự an ủi và nói với lòng : - Mình là kẻ "bán sắc", André là loài "mua hoa", mình có quyền gì mà ghen tức chứ ? Há ! Nếu mình giận lên thì sẽ mất hẳn luôn. Thật ngu ! Bày đặt tự ái làm chi mấy cái thứ bướm ong này. Thây kệ, phó mặc cho đời tới đâu hay tới đó ! Mặc dù cố trấn an, nhưng lòng ngực của Mai Ly nặng như bị ngàn cân đá đè lên.

Gần đến ngày Lễ, André thấy chắc chắn là Martine không đi, nên mới tới mời Mai ly. Sẵn bản tánh luôn luôn tự trọng và tự ái cao bằng trời. Mai Ly cảm thấy bị nhục và nghĩ André khinh nặng. Chỗ đó André dành cho Martine. André không yêu nàng mà chàng chỉ cần nàng thôi. Phải ! Cả hai người đều cần nhau.

Ôi ! Mai Ly buồn tủi, nửa muốn đi, nửa muốn bỏ cuộc. Đang trong cơn buồn tủi thì có Mai Huyền đến chơi. Mai Ly mới quen Mai Huyền vài năm nay tại Paris, có lúc làm chung nghề với nhau. Nghe tiếng nhận chuông Mai Ly ra mở cửa, Mai Huyền cười nói :

- Tao nè, lại phá mây được không ? Có ai nhà không ? Còn Mai Thu đâu rồi ? Tao ở lại đêm nay tán dóc với mây O.K. ?

Mai Ly mừng rỡ và nói :

- Mai Thu, nó đi chơi với kếp rồi. Chỉ có hai con tao thôi. Thật là hên, như đang buồn ngủ gặp chiếu manh vậy. Tao đang buồn tình quá mây ơi !

- Cái gì nữa thế ! Kể cho tao nghe đi, chắc là mấy thằng c... nữa chứ gì, phải không ? Mấy lúc nào cũng yêu, trái tim của mây yêu bốn mùa mà !

Mai ly thở ra nói :

- Nhưng mà chuyện này tao tức quá mây à. Thật, đàn bà mình sao cứ bị lợi dụng hoài, đàn ông ác quá !

- Tao nói thật với mây nhé Mai Ly ! Tại tội mình lắm chuyện, cái nào mình cũng muốn hết nên thắc mắc rồi đổ thừa cho đàn ông. Tội mình có vừa ý ai đâu, mà cái chuyện gì nói tao nghe đi.

- Con tao về ăn trưa kìa, chút nữa tội nó đi học rồi tao kể cho mây nghe.

Ăn cơm xong, Hữu Trí và Mai Tâm đi học trở lại, Mai Ly kéo Mai Huyền lên salon kể cho nàng nghe đầu đuôi câu chuyện, Mai Ly tiếp :

- Mây coi André dám nói với tao là hắn còn yêu Martine, hắn rủ tao đi Venise, vì con Martine không thèm đi, chắc tao không đi đâu, André xem tao như đồ chơi của hắn vậy đó. Coi có tức không chứ ?

Mai Huyền thấy Mai Ly xuống tinh thần vì tự ái ghen tức với mt ông khách vờn hoa, nàng bèn khuyên Mai Ly :

- Venise đẹp, thơ mộng và hữu tình lắm, của 'chùa' mà tội gì không đi cho biết. Mây cứ đi đi, về rồi sẽ tính, chớ mây bỏ chuyện đi Venise thì suốt đời mây chưa biết nổi, vì ở đó nghe đâu mắc lắm !

Mai Ly nghe Mai Huyền nói có lý, nên tự ái dịu dần xuống, nàng nói :

- Nếu mây mà không đến kịp lúc chắc tao bỏ cuộc quá. Vì tao cảm thấy yêu André nhiều lắm.

Mai Huyền xi vào đầu Mai Ly và nói :

- Yêu cái con khi khô gì, mây tưởng mây yêu, chớ thật ra mây có cảm tình nhiều với hắn là đúng hơn, vả lại hắn chưa thuộc về của mây, nên mây dăm ra tức thế thôi. Hơn nữa, hiện tại trong lòng mây đang cô đơn trống vắng, gặp André thấy lòng mây ấm lại, hắn lớn tuổi và ăn bánh trả tiền sông phẳng cộng thêm hắn là một tổng giám đốc P.D.G loại bự, hắn có đầy đủ như ý mây, rồi mây cho là mây yêu thật. Chưa chắc em ơi ! Hỏi lại lòng mình xem đi.

Mai Ly nghe Mai Huyền nói trúng tim đen quá. Nàng cảm thấy rất đúng, vì dầu sao Mai Huyền cũng lớn hơn Mai Ly cả chục tuổi, tại Mai Huyền không muốn Mai Ly gọi bằng chị, nàng bắt Mai Ly gọi mây-tao cho trẻ lại. Đường đời Mai Huyền đã đi quá xa. Tánh Mai Ly hễ muốn là phải được liền, nàng thấy rắc rối là nàng bỏ cuộc ngay, không như Mai Huyền. Vả lại, Mai Ly là gái Nam, còn Mai Huyền thì gái Bắc, thường nghe nói, gái Bắc rất kiên nhẫn khôn khéo hơn gái Nam, Mai Ly có cá tánh dứt khoát, nàng không thích cong cong quẹo quẹo, Mai Ly từng phục Mai Huyền thường gọi nàng là Sư-tỷ trường đời. Mai Ly nói :

- Vậy tao đi Venise với André, kỳ này một mất một còn đó. Một, ăn cả. Hai, ngã về không hén ! Chứ tao không chịu nổi cảnh đầu ấp tay gối mà lòng hắn nghĩ đến kẻ khác làm sao tao chịu nổi đây ?

Mai Huyền khuyên và cô ý khiêu khích Mai Ly, nàng nói :

- Thì mây ráng làm sao André nghĩ đến mây, làm hắn không còn nghĩ đến Martine nữa, như vậy mây mới hay chứ, ai dại gì bỏ cuộc chịu thua, soi gương lại đi em, em cũng còn đường lắm, nên thử ra trận đánh giặc tình thêm vài ba lần nữa để trở thành nữ tướng chiến trường tình.

Mai Huyền lại khơi mấu tự ái kiêu ngạo của Mai Ly nổi dậy, nàng nhủ : Ồ nhỉ, sao mình không khôn lanh tính toán như Mai Huyền, mà chấp nhận thua, trận giặc tình này mình phải thắng !

Bao nhiêu lời khuyên của Mai Huyền như thúc đẩy Mai Ly ra trận tình để chiếm trọn tâm hồn lẫn thể xác của André. Nàng rất đắc chí với những lời khuyên của Mai Huyền. Mai Ly đứng lên rót một chút rượu mạnh ực vô miệng. Hút thuốc hết điếu này châm qua điếu khác, nàng nói :

- Mai Huyền à ! Tao nghe lời mày đi Venise, vì tánh tao hay bỏ cuộc lắm. Nhưng qua Venise tao sẽ nói dứt khoát.

Mai Huyền nhìn Mai Ly với đôi mắt thương hại, và ti nghiệp cô em bạn nóng tánh, nàng nói :

- Ồ đời khôn khéo mới chồng của mình, còn không thì chồng của người ta. Tao khuyên mày đi Venise rồi về hãy hay.

Mai Ly lại ôm Mai Huyền, nàng nói :

- Em vòng tay cảm ơn Sư-Tỷ đã chỉ dạy.

*

Đến ngày đi Venise, vào ngày 30 tháng 4 năm 1980. Trùng ngày 5 năm Quốc-hận cho Việt Nam, những năm trước thì ngày này Mai Ly thường đi dự đêm không ngủ với Cộng Đồng Người Việt. Nhưng hiện tại thì nàng phải lo cho các con cùng với nàng có chỗ nương thân. Tuy nghe lòng ray rức, nhưng Mai Ly chẳng biết cách nào hơn là phải đi với André. Và cũng là ngày sinh nhật thứ 45 của Jean-Jacques chồng của nàng. Lại là ngày đánh dấu chuyện tình giữa nàng và André M. khó có thể nào quên được sau này.

Chiều hôm ấy André và Mai Ly lên xe lửa Express-Wagon-lit hạng nhứt, có salon và giường ngủ thật sang. Một đêm trên xe lửa đôi nhân tình mới, họ yêu nhau bất tận. Những chuyện buồn bực đường như Mai Ly thả trôi. Bấy giờ, nàng chỉ say men tình đắm thắm. Những giây phút ái ân xong, thì hai người suy nghĩ hai đường. Mai Ly nghĩ chắc André đang nhớ Martine và có thể chàng mơ ước : Phải chi Mai Ly là Martine thì mình vui biết bao.

Tâm tánh đàn bà rất thương tình, Mai Ly hay nhìn vào mắt André, nàng thấy chàng thường nhìn xa xôi buồn buồn, Mai Ly ghen vô cùng, nhưng sức nhớ lời của Mai Huyền còn văng vẳng bên tai : Ráng khôn khéo sẽ thuộc về của mình. Nhờ thế mà nàng cố đè nén hờn ghen trong lòng.

Đêm nay Mai Ly trần trọc thao thức không làm sao ngủ được, nằm bên André mà lòng nàng đau khổ tột bậc, vì nghĩ André xem nàng như đồ chơi, một mối nàng thiếp đi.

Tiếng gõ cửa, bồi phòng đem điêm tâm vào. Sau đó, hai người sửa soạn thay quần áo. Xe lửa đã ngừng có người đến xách valise đem đến khách sạn Le Grand Cannal. Mai Ly vừa ra khỏi cửa gare Venise, Mai Ly nắm tay André nàng nói :

- Ô ! Tuyệt ! Tuyệt đẹp ! Anh xem kia toàn là thuyền nhỏ, thuyền lớn. Đường là những con kinh, rạch con con thay vào, xe hơi là những chiếc thuyền. Ôi, Venise đẹp và thơ mộng quá ! Em đang như trong mơ nè anh, em đang lạc vào một thế giới huyền diệu, ước gì về già em được ở đây để viết sách, làm thơ !

André thấy lòng cũng vui theo với Mai Ly. Nhưng chàng đang nghĩ đến Martine. Còn Mai Ly thì như người trong mơ nên nàng quên hết chuyện hôm nào, chỉ thấy rất là hạnh phúc bên André, người mà nàng đang gởi trọn niềm hy vọng. Qua hai ngày Mai Ly muốn nói hết cuộc đời của nàng, là nàng đã lấy chồng trong trường hợp tương tự như André. Và André cũng muốn biết dĩ vãng của nàng, chàng thường hỏi đến, Mai Ly cảm thấy nên nói sự thật cho chàng biết rõ.

Nhưng sau khi André nghe xong, chàng không thể tưởng tượng được, vì chàng nghĩ Mai Ly gặp chồng ở nơi đảng hoàng. Mai Ly nghĩ đời cũng lạ, đàn ông thật mâu thuẫn, họ cho chỗ của Mai Ly làm là chỗ hạ tiện, nhưng họ lại cứ chui đầu vào tìm. Cabaret Paris-Paris là một nơi toàn là Vương Hầu, Công Tước, những người chức lớn, quyền cao mới dám vào hoặc những nhà cự phú, hay các ông chủ lớn. Bởi vì muốn được một nàng 'Tiên' ở nơi đó phải tốn đôi khi cả chục ngàn quan. Vì một chai Champagne hơn hai ngàn rưỡi. Nhưng trong khi ngồi bàn người ta đổ vào sô ít nhứt cũng vài ba chai. Muốn được một cô cùng đi ra khỏi nơi đó, không phải dễ dàng đâu, đương nhiên có tiền là chuyện đầu tiên, là mua Tiên cũng được. Nhưng sau đó, người khách phải còn tư cách, tướng diện v.v... Các nàng có quyền từ chối hay lựa chọn khách. Bởi khi làm việc có lương cố định, được chia vài chục phần trăm những chai Champagne hoặc những ly rượu. Và Mai Ly được biết rất nhiều nữ sinh viên ngoại quốc làm chung, các nàng ấy phần nhiều không ai có thể mua họ được.

Sau khi Mai Ly kể cho André nghe, chàng mắng nhiếc nàng thậm tệ. Mai Ly buồn khổ quá, nàng lấy thuốc ngủ uống mười viên định cho ngủ yên. Nhưng André hay kịp đem nàng vào nhà tắm móc họng ra. Đến chiều ngày thứ tư chuẩn bị trở về Paris. Mai Ly ôm lòng buồn vô tận, nghĩ rằng sẽ không còn gì với André. Nàng chấp nhận thua cuộc. Về đến Paris, André ở lại thêm một đêm nữa. Đêm ấy André hỏi :

- Mai Ly ! Em có yêu anh không ?

Mai Ly nín thinh nhìn André với đôi mắt nửa hờn, nửa yêu. André hỏi tiếp :

- Em có muốn qua Liège (Borlez) với anh không ? Anh xin lỗi em đêm kia, anh có những lời nói hơi nặng.

nước mắt Mai Ly tuôn tuôn, nhìn André như van xin sự cầu cứu. Vì tới cuối tháng tám là phải giao nhà cho Jean-Jacques. Qua cơn xúc động, Mai Ly thừa cơ hi thấy André hối hận, nàng lau nước mắt nuốt hết những tự ái, nàng ra điều kiện :

- Vâng ! Em bằng lòng qua Liège, nhưng với điều kiện là anh phải ký giấy giao kèo, cho làm việc trong hãng của anh ít nhứt là hai năm.

André lại thấy Mai Ly ra điều kiện, chàng hơi bực và hỏi :

- Em không tin anh à ?

- Tin chứ. Nhưng đây là cho hai con em, vì nếu qua bên đó không êm, em phải trở về Paris thì sự học hành của các con ra sao ? Em không muốn các con em thay đổi trường học mỗi năm.

Trong lòng André nghĩ : Con nhỏ này ghê thật, mình cần nó, nó cũng cần mình. Nhưng mình thật sự đang cần một người đàn bà, vì mình biết Mai Ly đã làm vợ và đang làm mẹ, tướng diện sang cả xinh xắn, biết quán xuyến việc nhà... Điều kiện của nàng không khó gì đối với mình. Hơn nữa, nàng biết nói chút tiếng Anh, tiếng Pháp. Thôi thì mình chịu cho rồi.

André nhìn Mai Ly và nói :

- Được. Anh sẽ chịu theo ý em.

*

Gần hai tháng trôi êm, André thường sang Paris để gặp Mai Ly. Từ khi đi Venise về, Mai Ly ngưng đi làm và lo chữa bệnh. Nàng phải vào nhà thương mổ. Cũng thời may trong nhà còn có Mai Lan nên Mai Ly nhờ trông các con để nàng yên lòng vào nhà thương.

Lúc trước nhà Mai Ly thường có những người bạn quen biết mới qua Paris đến ở tạm, họ vô ra nườm nượp như cái chợ, nhà chùa. Nhưng nay thì chỉ còn Mai Lan. Mai Lan là dân học trường tây Marie-Curie, nàng sinh trưởng trong một gia đình trí thức, Mai Ly quen biết ba má nàng qua những lần tiếp tân (réception-cocktail) ở Sài Gòn. Rồi một hôm ba Mai Lan giới thiệu nàng với Mai Ly trong Câu-Lạc-Bộ-Thể-Thao (Cercle-Sportif) tại đường Hồng Thập Tự, đằng sau dinh Độc-Lập.

Đến ngày Mai Ly phải vô nhà thương để người ta thử máu, chiều lại có cô ý tá bước vào phòng của Mai Ly, cô nói :

- Thưa bà, có chồng bà gọi điện thoại.

Lòng Mai Ly phờ phớt nghĩ : Cha ! Chồng mình tử tế quá, chắc nghe các con nói mình vào nhà thương mổ, nên ông gọi hỏi thăm. Mai Ly vừa đi, vừa nghe trong lòng một chút vui vui, đến cabine bắt điện thoại lên :

- A-lô ! Jean-Jacques đó hả ? Cảm ơn anh tử tế hỏi thăm !

- Không. Không phải tử tế đâu. Mày, mày nói gì với bạn gái tao, đồ con đ...

Bất chợt Mai Ly bị chồng tấn công chửi nàng. Vì suốt ngày không ăn và thử máu đủ thứ nên nàng ngất xỉu làm rớt điện thoại. Không lâu nàng tỉnh dậy nhìn thấy ba bốn ông bác sĩ vây quanh. Có một ông bác sĩ hỏi :

- Bà có muốn thưa ông chồng bà không ?

Nước mắt rưng rưng nghẹn lời, Mai Ly lắc đầu nói :

- Không. Vì chồng tôi và tôi đang ly dị nên ông muốn tôi chết. Theo tôi nghĩ không phải chồng tôi đâu, mà ai đó mượn tay chồng tôi để gián tiếp giết tôi, nhưng tôi không chết đâu bác sĩ à. Vì tôi còn nhiều bổn phận và trách nhiệm nặng nề hơn thế kia.

Mai Ly lấy lại bình tĩnh, im lặng ngồi chấp tay nhìn lên trời khấn nguyện Đức Quan Thế Âm Bồ-Tát. Nàng nghĩ đến Mẹ già với hai con dại và còn biết bao nhiêu người đang trông cậy vào nàng nên nàng cố gắng nén lòng mà xóa bỏ chuyện vừa xảy ra.

Trôi êm qua ngày hôm sau, nàng mổ xong đến chiều mới tỉnh lại, Mai Lan dẫn hai con nàng vào thăm. Mai Ly mở mắt nhìn thấy hai con đang đứng kề bên, nàng thấy an ủi vui lên. Năm nhà thương thay vì một tuần, nhưng Mai Ly xin bác sĩ cho về sớm hơn ba ngày, sau khi mổ xong đau đớn vô cùng, nhưng từ từ cũng giảm.

Đến ngày 20 tháng 6 năm 1980, các con của Mai Ly nghỉ hè. André lái xe sang Paris rước ba mẹ con nàng qua Liège xem chỗ ở. Nơi đó là một lâu đài nho nhỏ có ba mươi lăm phòng, một cái vườn rộng mênh mông chẳng biết mấy mẫu đất. André dẫn ba mẹ con Mai Ly đi lựa giấy dán phòng theo ý muốn, ở đó ba ngày rồi trở lại Paris, André cho tiền Mai Ly đóng để vượt lái xe lại, vì ở với chồng, ông không cho Mai Ly lái, mặc dầu nàng đã có bằng lái từ lâu và đã từng lái xe ở Sài Gòn.

Bảy giờ giữa André và Mai Ly là hai kẻ cần nhau. Cuối tháng bảy là Mai Ly dọn luôn qua Bỉ. Trong lúc ấy, Mai Thu và Mai Lan còn ở trong nhà nàng. Vì Mai Trinh đã dọn đi trước đó không lâu. Đêm đêm Mai Ly nhìn Đức Mẹ Lộ-Đức (Lourdes) cầu nguyện, xin Mẹ độ dùm Mai Thu và Mai Lan có nơi nương tựa, Đức Mẹ mà Mai Thu đã đem ra để trên T.V. Thật linh ứng, sau đó hai cô bạn có chỗ nương thân trong tháng tám. Hú hồn ! Mai Ly nhẹ người và giao nhà đúng hẹn với Jean-Jacques. Qua Liège bắt đầu xin trường học cho hai con. Hữu Trí thì André đề nghị cho vào nội trú, mỗi hai cuối tuần mới được về nhà, còn Mai Tâm học chung với Benoît con trai út của André, François thì học nghề chăm sóc ngựa ở Namur.

Sống êm đềm được hơn sáu tháng. Bắt đầu sóng gió lại nổi lên. Vì bà Mẹ của André ghen với Mai Ly, bà thường đuổi Mai Ly đi trong lúc André vắng nhà. Bởi công việc hằng ngày Mai Ly phải gặp bà ở quận Huy, nàng lo việc ngân hàng, bưu điện, thư từ cho hãng. Đi chợ cho mẹ André, đưa rước Benoît và Mai Tâm đi học, sáu giờ sáng Mai Ly đã thức rồi. Nhưng nào được yên, vì André và Hữu Trí không ưa nhau, mỗi khi rước Hữu Trí về nhà là Hữu Trí nói :

- Nữa. Về căn nhà ma này hoài, con ghét quá !

Mai Ly nghe tâm hồn rúng ròi, muốn hết niên học trở về Paris, nhưng nàng nghĩ Mai Tâm chắc hợp với André nên nàng cố dụ Hữu Trí rảnh ở trong trường vài năm, không ngờ một chiều cuối tuần Mai Tâm hỏi :

- Mẹ à ! Bữa nay thứ sáu, André về nhà hả mẹ ?
- Ồ, thì André đi làm xa trong tuần, còn cuối tuần thì về với tụi mình.

Mai Tâm nhõng nhẽo nói :

- Sao André không đi luôn đi, về đây làm chi ?

Mai Ly nghe tim mình đập mạnh, nàng nói với con :

- Trời ơi ! Thì nhà này là của André, André phải về chứ !
- Con muốn André đi luôn !

Mai Ly thấy không xong rồi, cả hai đứa con của nàng đều không ưa André. Trong lúc đó J.J. đã bán nhà có chia tiền cho Mai Ly, nàng liền mua căn nhà nhỏ ở đường Lecourbe gần Lycée-Bufon. Mai Ly cố ý mua ở khu đó, vì sợ trở về Paris ở khu khác không tốt bằng khu này, nàng lo xa. Dần dà đã hơn một năm, Hữu Trí không thích ở ni trú nên tìm đủ mọi cách làm cho nhà trường đuổi ra. Mai Ly phải chạy đôn, chạy đáo để xin trường khác, nhờ gặp được ông Cha ở Huy, ông rất từ tâm và thông cảm hoàn cảnh của Mai Ly, ông bằng lòng chấp nhận Hữu Trí vào ở ni trú, và được gặp Mai Ly gần như mỗi ngày, vì Benoit và Mai Tâm học chung trường, Mai Ly rước hai đứa kia mà nhìn thấy Hữu Trí đứng vầy tay sau hàng rào, lòng Mai Ly nghe đứt từng đoạn ruột. Một hôm Mai Ly hạ mình năn nỉ André cho Hữu Trí về nhà cùng với hai đứa kia. André nói :

- Anh có thể cho nó tất cả những gì nó muốn, chớ anh không cho được trái tim của anh.

Mai Ly nghe giận điên người, nàng muốn đập cho André nhào xuống lầu, nhưng nàng không đến nỗi như thế, nàng nói hờn :

- Đồ khốn nạn ! Đồ bất nhân ! ý có tiền phải không ? Hè tới chúng tôi trở về Paris !

Lần đầu tiên, André mới thấy Mai Ly giận dữ, và còn chửi chàng nữa, chàng cũng cáu lên :

- Tôi lo cuộc sống các người như vậy. Các người còn muốn gì hơn nữa. Tôi chấp em đó, đổ em dám trở về Paris !

Mai Ly thấy rõ hiện tượng của André rồi, và ngược lại André cũng thấy rõ bộ mặt của Mai Ly. Sau cơn cãi vã ấy, Mai Ly âm thầm lo liệu giấy tờ để trở lại Paris. Nhưng trước khi đó, Mai Ly có nói với hai con :

- Nè, các con, mình trở về Paris, nhà của mình như cái hột quẹt, không bằng cái phòng của tụi con ở đây đó, các con nhớ nhé !

Hữu Trí và Mai Tâm nghe nói trở về Paris cả hai đều mở mắt lớn mừng reo, Hữu Trí nói :

- Mẹ à ! Nhà nhỏ là nhà của mình, chứ cái nhà này là của người ta, là nhà ma !

Chương kết

Hè đến, một buổi tối Mai Ly thấy André đang ngồi salon đọc báo ở nhà trên, vì từ ngày hai người chửi nhau, Mai Ly không còn qua phòng của André nữa. Nàng có phòng riêng để che dấu bà Mẹ, xem như Mai Ly chỉ làm quán gia nhà chàng thôi, nhưng bà ta biết hết chuyện, vì dưới nhà có cơ sở kế toán cho những chương khế (notaire) toàn nước Bỉ, có tất cả trên dưới khoảng ba chục nhân viên, còn André thì đi làm mấy hãng ở bên Pháp. Mai Ly gõ cửa bước vào salon nói :

- Xin lỗi, em làm phiền anh, vì em việc muốn nói với anh.

André bỏ mắt kiếng xuống nhìn Mai Ly, chàng hỏi :

- Có chuyện quan trọng mà em chầm chệ dừ vậy ?

Mai Ly từ tốn nói :

- Hai mươi lăm tây này, em dọn nhà về Paris.

André nhìn Mai Ly một cái nhìn tự đắc, rồi nói :

- Em dám trở về Paris ? Anh không tin !

Mai Ly xin lỗi André, nàng đứng dậy về phòng lấy giấy tờ, nàng trở lại thấy lên bàn và nói :

- Xin anh cứ đọc, các thủ tục em đã lo xong hết rồi kia.

André lấy lật ra đọc mà hai tay chàng run run, và hỏi :

- Em bỏ anh thật à ?

- Không. Em không bỏ anh. Anh đuổi mẹ con em là đúng hơn.

Giọng nói của André hơi yếu ớt :

- Thỉnh thoảng em trở qua đây chơi ?

- Nếu anh muốn.

André sức nhớ còn mấy dạ tiệc có mời cả Mai Ly, chàng hỏi :

- Em biết còn ba chỗ người ta mời tụi mình dự tiệc, em nhớ trở qua đi với anh nhé !

Mai Ly ngán ngược mấy chuyện ấy, nàng trả lời :

- Thì anh cáo lỗi dùm em.

- Em không còn thương anh sao ?

- Anh hỏi em, xin anh trả lời dùm luôn đi.

André đành im lặng để cho Mai Ly dọn nhà. Nàng vẫn còn chủ quyền chiếc xe du lịch BMW 520 màu trắng mà André đã mua tặng cho nàng hồi mới về nhà chàng. Vì thế mà Mẹ chàng ganh ghét với Mai Ly kinh khủng. Chiếc xe Mai Ly sử dụng thêm một tháng, sau đó là nàng lái trở qua Bỉ và sang tên trả lại cho André. Tiếng đồn là Mai Ly ở Lâu Đài bên Bỉ, vì có bạn bè qua chơi vào những hè và rất nhiều nghệ sĩ như: Hùng Cường, Hương Lan, Quốc Anh và một số bạn bè... Có một vài lần những nghệ sĩ đó sau khi hát ở Bruxelles hoặc Liège là Mai Ly đến rước họ về nhà tha hồ ăn nhậu. Gần ba mùa hè và hai mùa đông ở Bỉ. Sầu não đau thương, xử lý, xử trí. Ôi ! Thật là mệt mỏi cho Mai Ly.

*

Trở về Paris, sống với số tiền cung cấp của Jean-Jacques cho hai con cỡ ba ngàn quan cũng tạm sống. Mai Ly chán ngán cảnh đi làm đêm, nàng đi xin việc làm caissaire, bán hàng v. v... Nhưng những lá thư nàng viết để xin việc. Thư trở về đều là : Chúng tôi xin lỗi, chúng tôi rất tiếc là đã đủ người...v. v. Đạo ấy, vào mùa hè 1982 ở Việt Nam Thuyền Nhân vượt biển lên cao điểm. Còn gia đình của Mai Ly thì kêu cầu cứu, từ cây kim, sợi chỉ, thuốc men, vải sò v.v... Làm tâm hồn của nàng quặn thắt...

Tại Paris, đàn ông, con trai Pháp-Việt, Mai Ly cũng quen biết rất nhiều. Nàng thường đi chơi chung. Nhưng họ nghĩ Mai Ly giàu có. Bởi họ nhìn nàng qua lối ăn diện bề ngoài, đối với người đồng hương nàng rất kính đáo, giữ gìn phong cách, không đùa cợt lỗ lơi. Đôi khi nàng có đề ý và chỉ yêu thầm, cũng có lần nàng bị sa ngã. Nhưng bởi thành kiến của những người đàn ông Việt Nam, hễ rờ được đàn bà con gái có chồng Tây, Mỹ thì họ lại bán rao một cách không ngượng miệng. Nhưng Mai Ly rất hãnh diện, vì nàng chưa có một ông ‘khách’ nào là người Việt Nam cả. Nàng hay nói đùa đùa với mấy ông ưa nàng : Ao nhà nước vẫn còn trong, mấy anh khuấy cỡ nào cũng không đục dàu. Hơn nữa, em chỉ mê đàn bà, con gái đẹp thôi. Hãy xem em như bạn trai đi, để mình nhập bọn ăn nhậu cho vui đời. Vì vậy mà Mai Ly có thêm cái tên là Jean-Claude.

Qua bao nhiêu tháng tìm việc không được. Mai Ly rất cần tiền, và lòng cô đơn trống lạnh, mà bướm ong thì nườm nượp la cả muốn nhào vô nàng. Rồi một đêm thanh vắng tâm hồn của Mai Ly nghe buồn khổ, thương cho thân phận mình và những người thân yêu. Nàng sức nhớ tới cabaret, nàng nghĩ : Trở lại ‘‘Rừng Đêm’’ của Paris cho xong, nơi đó tha hồ mà lựa, đi làm có lương, uống nước có tiền, gọi ăn cũng có tiền, còn vấn đề khao khát tình thì mình có quyền lựa chọn. Mai Ly hơi tin dị đoan khi trở lại ‘‘Rừng Đêm’’. Nàng xem lịch, lựa được ngày tốt để đi xin việc. Đi đến Lucky-Luck, bây giờ đã đổi chủ và đổi tên mới là L’Admiral. Đến nơi nàng gặp lại bạn đồng nghiệp, một nhóm taxi từng dẫn khách, họ reo mừng, vui vẻ. Ông chủ mới vừa thấy Mai Ly là ông rất bằng lòng. Ông tươi

cười nhận nàng làm việc liền. Kỳ này Mai Ly quyết dạ làm có nhiều tiền để gởi tiền về cho Mẹ và gia đình giòng họ ở Việt Nam. Và cũng muốn đôi nhà lớn hơn. Vì các con của nàng đã lớn, phải cần mỗi đứa mỗi phòng.

Mai Ly như cánh hoa đang đã nở hết cỡ, nàng đã ba mươi bảy tuổi mà khách và ông chủ ngõ là hai mươi lăm tuổi thôi. Khi biên giấy tờ khai cho Mai Ly, ông chủ rất ngạc nhiên, ông hỏi :

- Có thật tuổi của cô không ?

- Thật chứ. Vì tuổi người Việt Nam thì ông phải cộng thêm mười tuổi nữa.

Mai Ly gặp may được ông bà chủ thương mến đến đôi các đồng nghiệp ganh tị với nàng, Có một lần các cô đồng nghiệp, họ hòa nhau đón đường muốn rạch nát mặt nàng. Nhưng cũng may, nhờ đám tài xế taxi ra oai anh hùng hăm dọa tụi kia.

Nhưng với mấy dân Anh-Chị và nhóm taxi, Mai Ly phải đóng kịch, nàng giả vờ như nàng là loại bệnh "đồng tính luyến ái" để ngăn cản những người muốn tán tỉnh nàng. Mai Ly nói là nàng chỉ mê đàn bà, con gái thôi. Thỉnh thoảng tối chúa nhật nàng nghỉ làm để đi nhậu chung với họ. Mai Ly không để họ bao, mà nàng sòng phẳng trả qua trả lại như bạn trai. Từ mấy chú lính chim, lính nổi và những tay anh chị bụi thứ thiệt ở khu Champs-Élysée, Mai Ly thường đi ăn nhậu chung với họ. Nàng dựng một bức bình phong kiên cố với họ, cứng mà mềm, mềm mà cứng, họ rất mê Mai Ly. Nàng luôn lòng dặn lòng : Không nên si tình bậy với những người này là tiêu đời đấy nhé !

Mai Ly cố gắng làm việc không dám nghĩ đến tình yêu, nàng nghĩ : Hề việc "âm dương" đòi hỏi thì mình lựa ông nào lịch sự biết quý trọng đời hoa thì mình đi chơi, vừa có tiền và vừa được giải quyết cái đôi lần đòi hỏi, bởi mình cũng là người ta như ai.

Mai Ly nhớ lại "Truyện Kim-Vân-Kiều" của đại thi hào Nguyễn Du : Thúy Kiều bán mình để cứu cha. Còn mình, với cái hương sắc nhạt màu này. Mình hái được ra tiền để tự cứu và còn biết bao người đang trông cậy vào mình. Tại sao mình không đi làm mà để ông bướm đùa chơi lại còn rêu rao, nói xấu. Tội gì cho uống đời hoa đang sắp tàn đây ?

Có một vài vị nổi tiếng giàu có ở Việt Nam, nay vẫn còn khá giả tại Paris, họ thường gởi hoa tặng Mai Ly và đem quà bánh tặng cho các con nàng. Họ cố ý muốn thử cho biết cái xác của Mai Ly, những người ấy đã quen với Mai Thu ở Maxim's (Sàigòn) khi xưa. Họ nghĩ chắc Mai Ly không chừa ai. Nhưng họ thất vọng, có đôi khi Mai Ly nói đùa với họ : Xin các anh cho em thương em một chút xíu đi, vì ngàn xưa đã có câu : Làm đi chín phương cũng chừa mọt phương để lấy chồng. Nhưng riêng em thì không để lấy chồng, mà chỉ mong muốn nước ao nhà vẫn còn trong không bị vẩn đục thôi. Vả lại, xác thân em nào có xứng đáng gì với các anh nữa đâu. Xin các anh tha cho em !

May mắn hay nhờ ơn Trời, Phật hoặc tại bị gì đó... Nhờ thế mà Mai Ly chưa có một ông "khách" Việt Nam nào cả. Đó là quan niệm sống, tư tưởng riêng của nàng hiện tại thôi. Còn ở tương lai ai nào biết được ? Từ đó, họ xem Mai Ly như cô em gái. Nàng cũng từng yêu thầm vài bóng của người đồng hương, còn cái xác thì sợ quá. Vì Mai Ly tự biết mình không xứng đáng để trao tặng cái thân xác lấp đầy cát bụi, tro bùn này !

Gặp Quân Tử

Đêm Lễ Tình Yêu (Saint-Valentin) phủ tuyết sương

Quân Tử lang thang giữa đêm trường

Bỗng dừng dừng bước nhìn hoa dại

Đng lòng vương vấn chuyện yêu đương.

Với tay nâng nhặt cành hoa ấy,

Ấp ủ đượm tình tỏa ngát hương

Bao năm bồi xóa đời gió bụi,

Tan biến đoạn trường, dứt phong sương.

Paris, giữa mùa đông, Lễ Giáng Sinh và Tết Dương Lịch vừa qua nên đèn đuốt vẫn còn rực rỡ sáng chang, du khách đông đảo rảo bước tấp nập trên những đại lộ nổi danh Champs-Élysées, Capuccine, Des Italiennes, Opéra, Saint-Michel, Montparnasse ... Nhứt là chân tháp Eiffel nằm cạnh bên bờ sông Seine.

Mai Ly ngất ngưỡng đi làm trong tuần. Cuối tuần thì nàng dẫn hai con đi ciné, đi ăn nhà hàng, đi đánh Tine mấy tiệm café ở khu Montparnasse hoặc Champs-Élysée.

Mãi đến đêm lễ Thánh-Tình-Yêu (Saint-Valentin) 14 tháng 2 năm 1983. Đã hơn mười giờ đêm, một cánh bướm lạc vào cabaret l'Admiral. Còn sớm, chỉ có vài cô mới đến làm. Một ông khách bước vào nhìn ngơ ngác. Vì cabaret vắng người, Mai Ly ra dấu cho cô bạn đồng nghiệp tiếp, cô ta xoay đi chỗ khác, Mai Ly đi từ từ đến gần ông khách :

- Chào ông !

- Chào cô !

- Ông uống chi ?

- Cognac sec !

- Ông từ đâu đến ?

- Tôi đến từ Lyon !

- Vậy ông là người Pháp ?

- Không. Tôi là người Corse.

- Thì cũng như người Pháp rồi.

Mai Ly mới nói chuyện có mấy câu thì cô barmaid Marie-Claire đến đem ly Cognac và hỏi ông khách :

- Xin lỗi ông, tôi bất lịch sự cắt lời nói chuyện của ông với cô Mai Ly. Thưa ông ! Cô Mai Ly có được uống gì với ông không ?

Ông khách nâng ly lên, miệng tươi cười vui vẻ và nói :

- Uống rượu một mình làm sao vui được !

Marie-Claire liền đưa tay vặn nút chai Champagne nổ bốp mà không cần hỏi thêm câu nào với ông khách, ông nhìn Mai Ly và nói :

- Tôi được biết tên cô, qua cô này. Tôi xin tự giới thiệu, tôi tên là Bobby.

- Bobby ! Sao anh là người Pháp mà lấy tên Mỹ vậy ?

- Đúng. Bobby tức là tên Robert của Pháp đó.

- Tôi hiểu rồi. Ngồi comptoire đầu lưng quá, anh có thích xuống ngồi bàn không ?

- Tùy cô !

Mai Ly ra dấu cho bồi bàn (Maître d'hôtel) bưng Champagne dọn xuống bàn. Bobby vui vẻ giễu, chàng nói :

- Cô đừng có nhìn cái đầu tôi. Vì tôi còn nhỏ lắm nên tóc chưa mọc. Ở đây đẹp và sang quá. Cô làm ở đây bao lâu rồi ?

- Dạ, tôi mới trở lại mấy tháng nay.

- Vậy, hồi đó cô đã có làm ở đây rồi sao ?

- Vâng !

- Cha, chắc cô lấy chồng à ?

- Gần như vậy !

- Rồi bây giờ cô có ai nữa chưa ?

- Chưa. Tôi đang tìm đây !

- Cô muốn làm vợ tôi đêm nay không ? Vì đêm nay là đêm lễ Thánh Tinh Yêu (Saint-Valentin).

- À, bon !

- Ủa, cô không biết hả ?

- Biết chứ. Tôi đã có chồng Pháp mà !

- Rồi tại sao cô lại ở đây ?

- Chồng tôi biến mất rồi !

- Chết rồi à ?

- Thôi. Sao anh hỏi nhiều quá !

Bobby bụm miệng, và nói tiếp :

- Xin lỗi cô, gặp cô đêm nay sao tôi vui quá, giống như tôi được có vợ mới.

Mai Ly đánh trên vai Bobby, nàng nói :

- Trời ơi ! Chắc hồi nhỏ anh lí-lắc lắm phải không ?

- Tôi vẫn còn nhỏ mà, cô không thấy tôi chưa mọc tóc sao ?

Bobby thật như hề, vui tánh, không bóc lột, mà chỉ giễu giỡn thôi, Mai Ly hỏi :

- Anh ở đâu tại Paris này ?

- Tôi ở gần đây, Napoléon hôtel.

Mai Ly cười và nói :

- Thôi đúng rồi. Anh là người Corse nên ở hotel Napoléon !

Bobby nói giễu tiếp :

- Vâng ! Napoléon là em trai tôi. Ý không. Là anh tôi...

Bobby vẫn tiếp tục đùa vui, chàng nghe nhạc slow trở lên, chàng đứng lên mời Mai Ly, cung cách làm như vua chúa :

- Napoléon, xin mời Josephine-Việt nhảy bản Slow này.

Bobby làm các cậu bồi bàn "barmen" đều cười. Khi Mai Ly và Bobby ra sàn nhảy, mấy cậu ở đây đổ bớt Champagne cho mau cạn chai. Vì họ nghĩ thấy Bobby là loại khách sành điệu. Giỡn đùa vui cười. Họ đã đổ hết hai chai Champagne rồi. Đến lượt chai thứ ba, Mai Ly ra dấu cho "barmen" nên lịch sự hỏi ông khách.

Barman, làm bộ lau bàn và đổ gạt tàn thuốc, cậu hỏi :

- Thưa ông, ông cho phép tôi mở thêm một chai nữa chứ ?

- Được. Nhưng tôi muốn mời Josephine-Việt đi chơi được không ?

Cậu bồi bàn cười cười, rồi nói :

- Chuyện đó, ông nên hỏi "Josephine-Việt" của ông. Còn chúng tôi không quyết định được.

Nghe thế Mai Ly ra dấu gạt đầu, như bảo đem phiếu tính tiền. Họ đưa phiếu, Mai Ly liếc mắt thấy hơn bảy ngàn quan. Bobby móc "carte-crédit Américain-Express". Chàng nhìn sơ và ký tên, rồi nói :

- Hơi mắc đó !

Mai Ly cười :

- Thì "cabaret" ở Champs-Élysée mà anh !

- Nói giỡn với cô, chứ tôi biết ở Paris cái gì cũng mắc, nhứt là hoa từ Việt Nam bay đến đây.
- Thì anh làm toán thử đi. Nếu anh lấy vé qua Việt Nam tốn bao nhiêu ? Còn ăn ở khách sạn nữa. Nhưng đêm nay anh tính đi ăn "lễ cưới" của hai đứa mình ở đâu ?
- Ủa, cô đòi bụng hả ?
- Không. Tôi ăn cơm với các con tôi rồi.
- Cô có mấy con,
- Hai đứa.
- Trai hay gái ?
- Một trai, một gái.
- Mấy tuổi rồi ?
- Mười lăm và mười ba.
- Cái gì ? Cô mới bầy lớn mà con cô lớn tuổi vậy sao ?
- Tôi già rồi anh ơi ! Anh đoán coi tôi bao nhiêu tuổi ?
- Tại cô nói tuổi con cô rồi tôi khó đoán quá, thôi cô nói đi !
- Anh hỏi thì tôi nói thật. Ba mươi bảy tuổi Việt Nam, còn tuổi Tây thì ba mươi sáu.

Boby lắc đầu nhìn Mai Ly, chàng nói :

- Nếu cô không nói tuổi con cô thì tôi cho cô không quá ba mươi, mà còn tuổi Tây, tuổi Việt nữa, tôi thấy ngộ quá. Mai Ly cũng vui nhộn với ông khách mới vừa quen, mà ngờ là quen từ lâu, Bobby hỏi :
- Cô định tụi mình sẽ đi đâu chưa ?

- Bữa nay, chắc ở đâu cũng đông. Thôi, mình về dinh Napoléon uống Champagne tiếp. Chớ uống ở đây mắc lắm. Nhưng... trước khi đi anh có thể nói cho tôi quà không ?

Boby chưng hửng, vì chàng tưởng đã tính chung hết rồi, nhưng chàng hiểu liền và hỏi Mai Ly :

- Cô muốn bao nhiêu ?

Mai Ly không ngần ngại, nàng nói :

- Ba ngàn quan, anh giúp tôi được không ?
- Ô là la ! Nhiều quá vậy... Nhưng O.K. Josephine-Việt...

Boby đứng lên đưa tay kéo Mai Ly cũng đứng dậy theo. Sau đó hai người rời khỏi "cabaret l'Admiral" đi bằng qua khách sạn Napoléon. Ngoài trời lạnh buốt và tuyết đang rơi trắng xóa làm ngập cả hai bên lề đường. Mai Ly rất sợ tuyết, vì đã ở hai mùa băng giá ở bên Liège (Bỉ).

Trước khi vào, Mai Ly hỏi Bobby :

- Anh có một trăm quan không ?
- Có. Để làm gì ?
- Thông thường những khách sạn sang thì ít khi bị rắc rối, nhưng mình cũng tề nhị biểu cho ông gác cửa đêm.
- Vậy à ! Tiền đây em cho ông ấy đi.

Ông gác đêm nhận tiền và niềm nở tươi cười đi lấy chìa khóa, ông ta hỏi :

- Ông bà có cần uống gì không ?

Mai Ly quay sang nói với Bobby :

- Mình gọi Champagne lên phòng uống tiếp nhé !
- Lẽ đương nhiên. Nhưng em có cần ăn gì không ?
- Vâng ! Em thấy cũng hơi đói. Vậy mình gọi hai đĩa thịt nguội đủ thứ, chứ giờ này chắc không có đồ ăn nóng đâu.

Ông gác đêm nghe thế, ông nói :

- Ông bà cứ lên phòng, chút xíu sẽ có người bưng Champagne và đồ ăn lên... Chúc ông bà hưởng một đêm tuyệt vời !

Lý Trí và Con Tim

Được người, ta phải thiệt thòi,

Được ta, người phải ngậm ngùi khổ đau.

Làm sao cho đồng đều nhau,

Ta không thiệt, người không đau bây giờ ?

Boby, người đàn ông có tâm hồn nghệ sĩ, có đôi mắt đẹp nhìn nòng nài, đa tình - gọi cảm kẻ đối diện. Nhưng tướng mạo thì không phải là người lý tưởng của Mai Ly. Ông có một người vợ lớn hơn ông năm sáu tuổi, và bà mang chứng bệnh tâm thần khá nặng, ra vô nhà thương thường xuyên. Ông là một thương gia, có hãng xưởng khá lớn, ông hay vắng nhà, bởi bận công việc làm ăn xa. Trong những tháng Bobby và Mai Ly thường gặp lại nhau.

“Xem như hoa bướm giữa đàng.

Người ca hát, kẻ đệm đàn có sao !”

Nhưng Bobby nặng tình với Mai Ly. Ông yêu Mai Ly một cách điên cuồng mù quáng. Ông muốn ly dị vợ để cùng xây hạnh phúc bên Mai Ly. Mai Ly nghe thế, nàng suy nghĩ nát óc và băng khuâng không xiết, nàng nhủ : Trời ơi ! Lại có loại đàn ông như vậy sao ? Mình là nạn nhân của một người đàn bà. Không lẽ bây giờ mình nỡ để một người đàn bà khác là nạn nhân của mình sao ? Không được ! Không thể được ! Mai Ly đem chuyện này tâm sự cùng với

Mai Huyền. Và nàng chạy vô nhà Mai Huyền nằm vật vã suốt mấy ngày đêm. Ôi tình ! Ôi tiền ! Ôi lương tâm ! Bao thứ đó nó quây nát nhàu tâm hồn và thân xác của Mai Ly !

Những ngày Mai Ly trốn tránh Bobby. Bobby buồn khổ, chàng không làm việc gì được. Chàng điện thoại tìm kiếm Mai Ly, và viết thư liên tiếp gửi cho nàng mỗi ngày một lá. Rồi có một lá thư, Bobby năn nỉ chỉ xin Mai Ly cho chàng đôi mắt nói chuyện, dù chỉ một lần cuối cùng.

Bobby đã lay chuyển được lòng Mai Ly. Hai người hẹn gặp lại nhau trong một nhà hàng sang trọng ở khu Montparnasse, Mai Ly nói :

- Em thấy anh là một người đàn ông dễ si tình và cũng điên tình. Anh gặp em trong chỗ bụi đời lấp đầy nhơ bẩn mà anh có thể muốn bỏ vợ để cưới em, thì số phận của em ngày mai này ra sao ? Dấu chân ấy ở tương lai chính em sẽ là người dẫm lên. Sao anh bày chi một việc đối với em là : bắt nhân, sát đức. Một cô gái như em mà có thể đòi được hơn hai mươi lăm năm tình nghĩa vợ chồng của anh à ! Thật, anh đúng là một kẻ điên-tình mà !

Bobby ngồi nghe Mai Ly nói như một quan tòa đang xử án chàng. Nước mắt Bobby cứ tràn ra như đàn bà con gái đang bị tình phụ. Làm những người xung quanh để ý. Chàng không nói được lời nào. Bởi trong tim chàng chỉ có Mai Ly mà thôi. Tình yêu thật mạnh bạo trong lòng Bobby. Cuối cùng, chàng thề thốt với Mai Ly là không bỏ vợ. Nhưng xin Mai Ly đừng bỏ chàng. Rồi chàng đề nghị :

- Anh muốn đem em vô hăng của anh, để em có việc làm mà không còn đi làm ban đêm nữa.

Mai Ly nghe thế, nàng nói :

- Vào hăng của anh, rồi ngày qua ngày làm sao che đậy được đây ?

- Không. Em sẽ làm việc vòng ngoài. Chỉ lo việc đón tiếp khách ngoại quốc từ xa đến hoặc đi giới thiệu hàng với khách thôi !

Mai Ly nghe cũng phải tai. Nàng bằng lòng mà mỉm cười tự nhủ : Lại vẫn đi tìm khách. Hoặc đi giới thiệu hàng với khách. Ha ! Nghề gì cũng phải có "khách". Người ăn mày thì tìm "khách" hảo tâm nhân từ. Dân chúng cũng là "khách" của vua chúa vậy. Vì vua chúa hưởng tiền như lãnh lương của dân đóng thuế... Thật là trong cái vòng lẩn quẩn. Nghề nghiệp nào cũng phải cần có khách. Vậy mà thế gian đầy ganh tị "tham-sân-si".

Những tháng năm có Mai Ly vào làm với Bob. Công việc làm ăn trên đà phát đạt, ông mở thêm chi nhánh qua Áo, Hòa Lan, Ý, Đức và cuối cùng bay sang Montréal (Canada). Công việc làm ăn càng ngày càng phát lên như điều gặp gió. Tiền lời Mai Ly được chia phần trăm (%) khá nhiều và cộng thêm tiền lương riêng.

Mai Ly là người đàn bà phóng khoáng. Nàng xem rẻ đồng tiền, nên ăn xài cũng như cho tặng rất dễ dàng. Có những kẻ lợi dụng lòng tốt của nàng, mà còn nói là Mai Ly ngu... hoặc cho nàng là kẻ khùng khùng, điên điên... Nếu thật sự người khùng kẻ điên thì làm sao "hái" ra tiền để cho và tặng, hoặc ăn xài đây ? Nhưng Mai Ly không hề để ý những lời nói vô tâm ấy. Bởi bản chất của nàng thích ban ơn hơn là nhận.

Rồi có những người muốn ra ơn để cho là ta đây tốt là cao thượng. Mai Ly cũng tìm cách cho họ có cơ hội mà thi ơn với Mai Ly. Những thử thách ấy, cuối cùng nàng chỉ thấy tức cười mà thôi ! Vì những kẻ thi ơn cho Mai Ly, họ muốn Mai Ly phải cúi đầu tuân lệnh tất cả những ý kiến của họ đưa ra. Nhưng họ đã lầm lẫn quá xa. Thi ơn mà lại có mưu đồ, thì còn nghĩa lý gì nữa đây ? Mai Ly đã đóng đủ mọi vai tuồng để xem đời như thế nào. Có người tặng gán cho nàng một cái tên nghe hay hay : "Bà ấy giống như là con cắt kê, nơi nào là tro màu nơi ấy"...

Cuối cùng nàng đem những thứ phù du đó mà thả vào hư không mây khói, nàng lặng lẽ nhìn đời bằng cặp mắt vô tư, không thương, không ghét, không giận, không hận thù ai cả. Nàng xem như là chiêm bao mộng mị huyền hóa mà thôi.

Nhưng đời ! Khi có tiền thì liền đến tai ương. Michel, con trai của Bobby vì tình mà tự tử chết. Còn Hữu Trí, con trai của Mai Ly học ngành (Micro-optique) đã ra trường và được tuyển vào Bộ Quốc Phòng Pháp thử việc. Chỉ được mấy tháng thôi. Sau đó, cậu không đi làm nữa mà cứ đêm đêm đi chơi, ngày ngày thì ngủ. Mai Tâm, đứa con gái hiền ngoan thì mang chứng bệnh tâm thần. Những lúc Mai Ly đau khổ, cô đơn và những lúc thương nhớ Bobby, nàng nổi lên cơn buồn chán, lòng không kèm chế được. Nàng buông thả cuộc đời vào những sông bãi, rượu chè trụy lạc trác táng thâu đêm. Dù vậy nàng cũng đổi được căn nhà rộng rãi hơn cho các con ở. Mai Ly thâu hồi tiền bạc mà nàng đã gửi những ngân hàng ngoài nước Pháp trở về. Nhưng vài năm sau đó Hữu Trí đi qua Mỹ sống tự lập. Còn Mai Tâm vẫn mang căn bệnh tâm thần chỉ đỡ phần nào. Jean-Jacques, chồng cũ của Mai Ly lo cho Mai Tâm ra ở riêng.

Bấy giờ Mai Ly sống một mình trong những năm tháng quạnh hiu. Nàng chỉ giải sầu bằng những canh bài chén bạc. Tiền bạc cũng cạn dần. Để lo liệu tương lai cuộc sống về già. Mai Ly bán nhà lớn mua lại căn phòng nhỏ chỉ đủ che mưa, núp nắng. Còn dư lại chút ít tiền nàng cố gắng giữ kỹ, ăn xài có chừng mực. Ngày qua ngày, đêm qua đêm, Mai Ly viết lách, làm thơ cho khuây khỏa nỗi lòng. Người ta nhìn vào bề ngoài, họ thường đồn đãi : "Nàng Mai Ly bây giờ sống nghèo khổ lắm". Lúc bấy giờ những người bạn mà Mai Ly từng giúp đỡ, họ đều trở mặt xa lánh Mai Ly. Và đôi khi còn gieo tiếng oán cho nàng nữa. Thật đúng là đời ! Mai Ly để mặc cho tiếng thị phi - dư luận nói gì cũng được. Vì nàng đã chọn cảnh sống thanh bần, đạm bạc với một ít tiền trợ cấp hằng tháng của chánh phủ Pháp. Nàng không còn ăn xài hay cho tặng như thuở xưa nữa.

Mai Ly cho là nàng đã sống rất đầy đủ với đời rồi - Sống không thiếu một khía cạnh - thành phần nào trong Xã Hội.

Nàng biết đủ : "Chỉ biết đủ mới không còn ham muốn. Chỉ biết đủ tấm lòng mới hòa đồng chung với vạn vật muôn loài. Chỉ biết đủ mới đem sự an lành cho ta và cho người".

Nhưng đời ai có thể biết trước được những chuyện gì sẽ xảy ra ở ngày mai ?

Mai Ly dứt khoát với Bobby sau mười bảy năm "làm người tình nhỏ". Bobby, người đàn ông đầy nghĩa cả bao dung, quân tử trọng phụ. Chàng tặng cho Mai Ly một số tiền khá lớn, trước khi chia tay.

Mai Ly cương quyết trả chàng trở về trọn vẹn với người vợ hiền trên bảy chục tuổi. Dù vậy nỗi lòng chồng chất bao kỷ niệm của những năm tháng yêu thương. Mai Ly muốn quên, nhưng đôi khi lòng vẫn nhớ. Vì thế nàng muốn hủy bỏ cuộc đời bằng cách cứ tìm những "quán khuya đèn muộn" với ly đầy, chén cạn cho thật say sưa để quên sự đời...

Rồi một chiều thu lá vàng lác đác rụng rơi phủ ngập cả thủ đô Paris. Người ta thấy Mai Ly ngồi gục dưới chân tượng của Nữ Thần Tự Do trong vườn Lục-Xăm-Bảo (Jardin Luxemburg - Paris).

Hoa tàn rụng dưới cội cây

Thu phong ngàn lá phủ đầy xác thân

Trót sanh một kiếp phong trần

Bây giờ phải sạch nợ nần thế gian.

Hết

(Khởi viết tại Tour-Mantou lầu 16 Paris 13ème, đêm đông 1/1990.

Ivry-sur-Seine, tại Gia-Tự Diệu-Thị, đêm xuân 1992.

Viết xong tại vườn Lục-Xăm-Bảo, Paris 6ème, đêm thu 2000.

Tác giả nhuận sắc tại Bạch-Am, Tết Nhâm Ngọ 2002)